

ΤΟΜΟΣ 9^{ος}

A/ 1^η Νοεμ 1892 - 28 Νοεμ 1893.

Μυθ/τα

(Μαριεττίνα - Ιουλ. Μαρύ. Εξ τὰ πρώτα φησίδις)
 Υπολοχαγὸς Βαρνί - Κομμερνούδα - " " "
 Δύο γυναῖκες - Α. Μπουβίε - εὐ Σελ 189.
 Ἡ Κομισσα Δελασέρ - Richeburg - " " 284
 Ὁ Βασιλεὺς Κροίτσφκ Μερουάν - " " 338

Κουβέλλες. Αἱ μετὰ θανάτων Ἀναμνησίς - Βαζιὺ - εὐ. 529.
 Ἡ Καίσαρην - Δουγκ' Υἱοῦ - " 441.
 Ὁ Πορτ. Πιζοῦ εἰς Βιεννῆ - I. Mezzy - " 377.

B/ 28 Νοεμ. 1893 - 30 Νοεμ 1894 (ΤΕΛΟΣ)

Νουὶ Αἶδα - Fel Venosta - εὐ Σελ 8. εὐ τελευτῶ

104

№ 284

ΕΚΛΕΚΤΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΤΟΜΟΣ ΕΝΝΑΤΟΣ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ «ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ»

ΘΔΟΣ ΠΡΟΑΣΤΕΙΟΥ 10

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ «ΚΟΡΙΝΘΗΣ»

ΘΔΟΣ ΠΡΟΑΣΤΕΙΟΥ 10

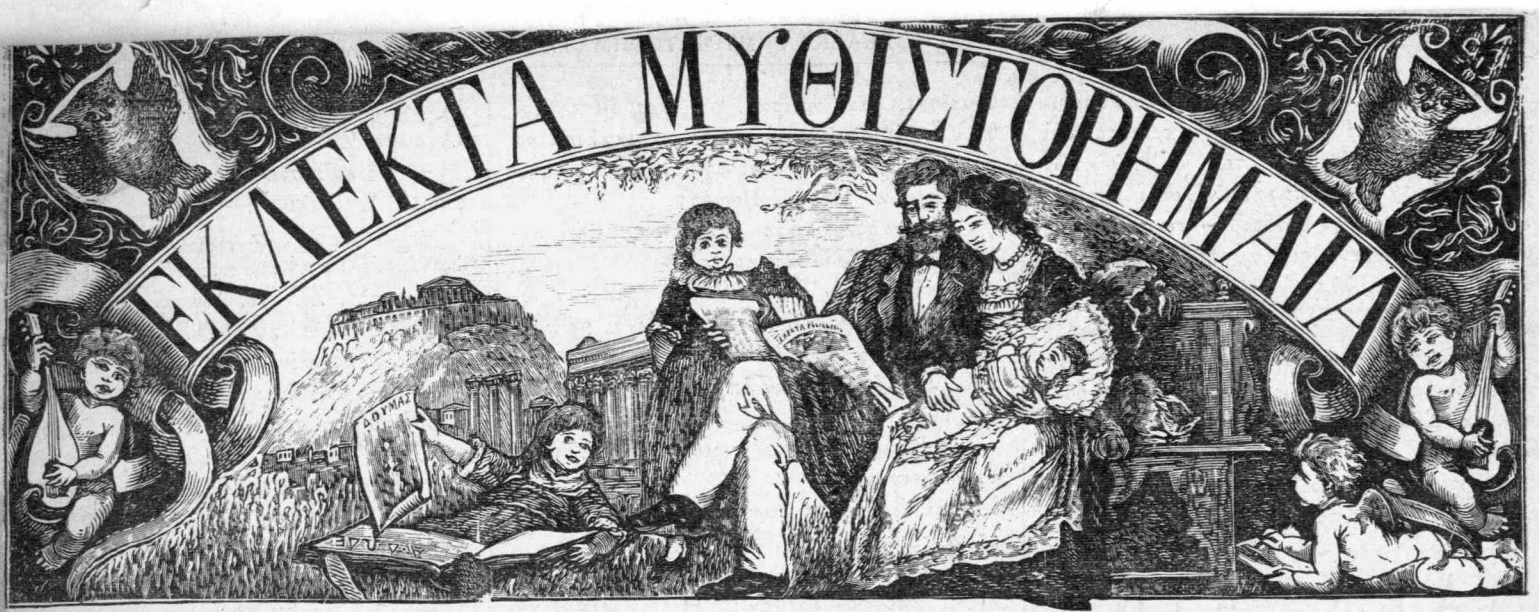
1893

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΤΟΥ Θ' ΤΟΜΟΥ

ΜΑΡΚΕΛΙΝΑ, μυθιστορία 'Ιουλίου Μαρύ.....	Σελίς 1	Η ΝΥΞ ΤΩΝ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΩΝ, διήγημα Σελίς	
ΜΕΤΑ ΠΕΝΤΑΕΤΙΑΝ, διήγημα Ch. Saint-		Gabriel Marc	»
Martin	» 5	ΔΥΟ ΓΥΝΑΙΚΕΣ, μυθιστορία 'Αλεξίου Μπουβιέ.	»
Ο ΥΠΟΔΟΧΑΓΟΣ ΒΟΝΕ, μυθιστορία 'Εκτώρος		ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΤΟΥ ΠΟΙΗΤΟΥ, διήγημα	
Μαλώ.....	» 6	Catulle Mendès	» 9
Ο ΧΟΡΟΣ ΤΩΝ ΝΥΜΦΩΝ, διήγημα 'Αλφόνσου		ΕΥΛΟΓΗΜΕΝΗ ΗΜΕΡΑ, υπό 'Αλεξάνδρας Πα-	
Κάρ.	» 7	παδοπούλου.....	» 12
Η ΕΠΙΣΤΟΛΗ, διήγημα Γεωργίου 'Ονέ.....	» 9	ΘΑΝΑΤΟΣ ΣΤΑ ΞΕΝΑ, υπό Α. Παπαδοπούλου	» 13
Η ΦΑΝΤΑΣΜΑΓΟΡΙΑ, διήγ. Ουάλτερ Σκώττ.	» 13	ΚΟΜΗΣΣΑ ΔΕΛΑΣΣΕΡ, μυθιστ. Αίμ. Ρισβούργ	» 20
ΤΑ ΤΡΙΑ ΑΝΘΗ, διήγημα Catulle Mendès..	» 21	Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΡΟΙΣΟΣ, μυθιστορία Καρόλου	
ΟΙ ΓΕΡΟΝΤΕΣ, διήγημα 'Αλφόνσου Δωδέ.....	» 25	Μερουβέλ.....	» 28
Η ΠΕΝΘΕΡΑ, διήγημα Λυδίας Πάσκωφ.....	» 29	Ο ΕΡΩΣ, διήγημα Catulle Mendès.....	» 30
Ο ΤΥΦΛΟΣ, διήγημα Paul Manuel.....	» 41	Ο ΣΥΜΒΟΛΑΙΟΓΡΑΦΟΣ ΤΗΣ ΠΕΡΙΓΟΡΔΗΣ	
ΤΟ ΥΠ' ΑΡΙΘ. 13 ΔΩΜΑΤΙΟΝ, διήγημα 'Εκ-		ἐκ τῶν τοῦ 'Αμερικανοῦ ποιητοῦ Longfellow.	» 33
τώρος Μαλώ	» 53	ΕΛΙΣΑΒΕΤΑ, διήγημα Félix Franc.....	» 34
ΤΕΣΣΑΡΙΣ ΗΜΕΡΑΙ ΕΠΙ ΤΟΥ ΠΕΔΙΟΥ		Ο ΠΟΝΤΙΟΣ ΠΙΛΑΤΟΣ, διήγημα 'Ιουλίου Μ.	
ΤΗΣ ΜΑΧΗΣ, διήγησις στρατιώτου μὲ τὸ		ΕΝΑ ΔΑΚΡΥΟ, υπό 'Αλεξάνδρας Παπαδοπ.	
κομμένο πόδι, ἐκ τῶν λαϊκῶν διηγημάτων τοῦ		Ο ΑΠΑΓΧΟΝΙΣΘΕΙΣ, διήγημα 'Αλεξ. Δουμα,	
B. M. Γαρσὴν.....	» 58	υἱοῦ	» 41
ΤΟ ΤΑΞΙΜΟΝ, Νεαπολιτανικὸν διήγημα Sal-		ΗΤΟ Η ΓΙΑΓΙΑ ΤΗΣ, διήγημα.....	»
vatore di Giacomo	» 77	ΚΑΙΣΑΡΙΝΗ, διήγημα 'Αλεξ. Δουμα, υἱοῦ.....	»
ΤΟ ΨΕΛΛΙΟΝ, διήγημα 'Αλβέρτου Σίμωνος..	» 101	ΟΝΕΙΡΟΝ, διήγημα Πέτρου Λοτί.	»
ΓΟΥΔΙΕΛΜΟΣ καὶ ΕΛΕΝΗ, διήγημα Ουάλτερ		ΤΡΕΛΛΗ, διήγημα Marie de Haupt.....	»
Σκώττ	» 105	ΑΙ ΜΕΤΑ ΘΑΝΑΤΟΝ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ ΜΟΥ	
Η ΑΡΓΕΝΤΙΝΗ, διήγημα Catulle Mendès..	» 118	G. Barrili.....	»
Η ΥΠΟΜΟΝΗ, μῦθος τοῦ λαοῦ, υπό Μήτσου Χα-		Η ΖΙΖΙΝΑ, διήγημα	»
τζοπούλου	» 121	ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ, διήγημα.....	»
Η ΚΑΤΑΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΠΡΟΧΩΜΑΤΟΣ, διή-		ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΕΡΩΤΟΣ, διήγημα Κάρμεν Σίλβας	»
γημα Προσπέρ Μεριμέ	» 132	ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΕΙΣ ΤΑ ΣΥΝΟΡΑ, διήγημα	
Η ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΑΝΑΜΝΗΣΙΣ, διήγ. Catulle		κατὰ τὸ Γαλλικὸν (εἰσεῖσα).....	»
Mendès	» 137	ΠΑΡΑΔΟΣΕΟΣ ΕΡΩΣ, διήγημα Τ. Μωραϊτίνη.	»
ΟΠΟΥ Η ΑΓΑΠΗ ΕΚΕΙ ΚΑΙ Ο ΘΕΟΣ, διήγημα		Η ΠΛΕΟΝΕΞΙΑ, ἀληθινὴ ἱστορία υπό Α. Γ.	
Λ. Τολστόη.....	» 146	Κωνσταντινίδου	»
ΝΥΚΤΕΡΙΝΟΙ ΑΡΡΑΒΩΝΕΣ, διήγημα Daniel		ΜΥΣΤΙΚΟΝ ΝΕΑΝΙΔΟΣ, διήγημα	»
Riche	» 169	Η ΓΕΙΤΩΝ, διήγημα Félix Franc.....	»
ΗΤΟ ΑΘΩΑ, διήγημα ἐκ τοῦ 'Ιταλικοῦ.....	» 183	ΛΙΟΔΕΤΗ, διήγημα Gabriel Marc	»

Τμήται Λεπτών 10

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ ΚΑΙ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τμήται Λεπτών 10

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'

Ἐν Ἀθήναις, 1 Νοεμβρίου 1892.

ΕΤΟΣ Α' — ΑΡΙΘ. 9

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8.—
 Ταῖς ἐπαρχίαις " 8.50
 Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ..... φρ. χρ. 15.—
 Ἐν Ῥωσσίᾳ..... ρούβλ. 6.—

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΜΑΡΚΕΛΙΝΑ, νεωτάτη μυθιστορία Ἰουλίου Μαρύ. (μετὰ εἰ-
 κόνων, μετάφρ. Β' — ΤΕΣΣΑΡΕΣ ΗΜΕΡΑΙ ΕΠΙ ΤΟΥ ΠΕΔΙΟΥ
 ΤΗΣ ΜΑΧΗΣ. Διήγησις στρατιώτου μετὰ κομμένο
 πτόδι. Ἐκ τῶν λαϊκῶν διηγημάτων τοῦ Β.Μ. Γ' ἀρσῆν. μετάφρ.
 ἐκ τοῦ ρωσικοῦ ὑπὸ Ἀγαθ. Γ. Κωνσταντινίδου. — Ο ὙΠΟΛΟ-
 ΧΑΓΟΣ ΒΟΝΕ, μυθιστορία "Ἐκτοῦρος Μαλώ," μετάφρ. Κ.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΟΔΟΣ ΠΡΟΑΙΤΕΙΟΥ ΑΡΙΘ. 10

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας «Πρὸς
 τὴν Διεύθυνσιν τῶν ΕΚΛΕΚΤῶΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ-
 ΤῶΝ, εἰς Ἀθήνας», διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν,
 γραμματοσήμων, χαρτονομισμάτων, τοκομεριδίων,
 συναλλαγμάτων κ.τ. κ.τλ.

ΜΑΡΚΕΛΙΝΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΙΟΥΛΙΟΥ ΜΑΡΥ

Ἐκυψε παρὰ τὴν ὄχθην καὶ ἔπινε κατὰ κόρον. (Σελὶς 67).

“Όσοι τῶν κκ. Συνδρομητῶν ἡμῶν ἐπιθυμοῦσι νὰ ἐξακολουθήσωσιν ὄντες τοιοῦτοι καὶ κατὰ τὴν Β' Περίοδον τῶν « Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων », παρκαλοῦνται θερμῶς ν' ἀνανεώσωσι τὴν συνδρομὴν των, διότι ἡ μὴ ἐγκαιρὸς ἀνανέωσις αὐτῆς ἐπιφέρει τὴν διακοπὴν τοῦ φύλλου.

Γνωστοποιῶμεν ὅτι τὰ ἐν τῇ Ἀγγελίᾳ ἡμῶν ἀναφερόμενα δῶρα θὰ λάβωσιν ὅσοι τῶν κκ. Συνδρομητῶν ἀποστείλωσι τὴν συνδρομὴν των μέχρι τέλους τρέχ. Ὀκτωβρίου παρελεύσεως τῆς προθεσμίας ταύτης οὐδὲν δικαίωμα ἔχουσι πρὸς τοῦτο.

ΜΑΡΚΕΛΙΝΑ

Μυθιστορία ΙΟΥΛΙΟΥ ΜΑΡΥ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

[Συνέχεια]

Ἐστηρίχθη ἐπὶ τῶν χειρῶν της, ἡμιγεφθεῖσα, καὶ ἤτένισεν ἐκπληκτος τὸν ἀπόμαχον, εἶτα περὶ ἑαυτὴν, μὴ ἀναμιμνησκομένη πλέον ποῦ εὐρίσκεται, οὔτε διατὶ εὐρέθη κατακεκλιμμένη ἐν ὑπαίθρῳ, ὑπὸ τοὺς ἀστέρας.

Τότε, ἵνα μὴ τὴν πτοήσῃ, ἔσπευσε νὰ τῇ εἶπῃ :

— Ἐγὼ εἶμαι, δεσποινίς Μαρκελίνα... Δὲν με γνωρίζετε ; ... Εἶμαι ὁ Ζανζότ... Καταλάβετε... ὁ Κρασκοκανάτας.

Ἐκείνη ἠνορθώθη μὲ κραυγὴν ὀργῆς... Ἐπήδησεν εἰς τὸν τραχήλῳν του... Τὸν πνίγει... Ὁ γέρον ἀγωνιᾷ... πνίγεται... Ἐδέησε νὰ καταβῇ ὅλην τὴν ἀνδρικὴν του δύναμιν ἵνα ἀπαλλαγῇ τῆς ἀγχόνης ταύτης.

— Ἀλλά, δεσποινίς... κάνετε λάθος... Εἶμ' ὁ Κρασκοκανάτας... Τρελλάθηκε... θέλει νὰ με πνίξῃ... Ὁ Κρασκοκανάτας, καταλάβετε, ὁ ἀρχαῖος ἀρχηγὸς τοῦ συνταγματοῦ πατέρα σας ;...

— Ἀθλιέ ! ἄθλιε ! ἐξ αἰτίας σου εἶμαι εἰς αὐτὴν τὴν κατάστασιν... Ἀχάριστε... χωρὶς καρδίαν καὶ χωρὶς τιμὴν !

— Ἐγὼ, χωρὶς καρδία καὶ χωρὶς τιμὴ ; Ἄς ἰδοῦμε, δεσποινίς Μαρκελίνα, ἔλατε στὰ καλά σας... Ἡ πυρετὸ ἔχετε ἢ σας κόλλησε τρέλλα... Ἄν ἦστε κουρασμένη, ἀκουμπήστε στὸν ὤμῳ μου... ἂν χάσατε τὸν δρόμῳ σας, ἐγὼ θὰ σας δῶνῃ... Εἶν' ἐδῶ κοντά, ἓνα ὑποστατικό, τὸ Βουλαῖῳ... Ἀγαπάτε νὰ πάω νὰ ζυπνήσω τὸν ἐπιστάτη ; ... Θὰ μὴ δανείσῃ ἀμάξι...

Ἡ Μαρκελίνα κατηνύσθη ὀλίγον, Κυρίως, δὲν κατηνύσθη, ἀλλ' ἡ μανία της, τοῦλάχιστον, ἠλαττώθη.

— Ζανζότ, εἶπεν, ἀπάντησον ἐλευθέρως εἰς ὅ,τι θὰ σὲ ἐρωτήσω...

— Καμμιά φορὰ χωρατεύω, ἐκτός ἀπὸ λόγου σας ποῦ σας σέβουμαι, δεσποινίς, μὰ ψέμματα ποτὲ δὲν λέω, εἶπεν ὁ Κρασκοκανάτας μεθ' ὑπερηφανίας.

— Τόσῳ τὸ καλλίτερον. Πρέπει νὰ γνωρίζω τὴν ἀλήθειαν. Εἰς Γρινδελαβλὸν, ἐν-

θυμῆσαι, μίαν ἡμέραν, σοὶ εἶχα ἐμπιστευθῆ μίαν ἐπιστολήν, καὶ σὲ παρεκαλεσα νὰ τὴν ὑπάγῃς εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τῆς Γενεύης, πρὸς τὸν κ. Πέτρον Βωφόρτ.

Ὁ Κρασκοκανάτας ἐταπεινώσε τὴν κεφαλὴν καὶ οὐδὲν ἀπεκρίθη.

— Πρέπει ν' ἀπαντήσῃς, πρέπει ν' ἀπαντήσῃς, ὑπέλαβεν ἡ Μαρκελίνα, σείουσα τὸν βραχίονά του δι' ὅλων τῶν δυνάμεών της. Τὴν ἔδωκε τὴν ἐπιστολήν αὐτήν, δὲν ἔχει οὕτω ;

Ὁ Κρασκοκανάτας, περιδεῆς, ἐξηκολούθει τῆρῶν σιγὴν.

Καὶ ἐκείνη ἐξηγρωμένη, ἐν ὀρμῇ παραφοράς :

— Θέλεις λοιπὸν νὰ σοῦ ἀποσπάσω τὰς λέξεις ἀπὸ τὸν λαιμόν ;... Θέλεις λοιπὸν νὰ σὲ πνίξω, ἄθλιε ;...

— ὦ ! δεσποινίς Μαρκελίνα, πῶς εἶσθε σ' αὐτὴ τὴν κατάστασι ! Γιατί ; Τί συνέβη !... ναί, θὰ σας τὰ πῶ ὅλα... ναί, ὅ,τι μοῦ εἶπατε μοῦ ἀξίζει... Οὔτε καρδιὰ ἔχω, οὔτε τιμὴ, οὔτε εὐγνωμοσύνη στὰ τόσα καλά ποῦ μοῦ κάματε πάντοτε καὶ ἡ εὐγενεία σας καὶ ὁ μακαρίτης ὁ πατέρας σας... Ναί, εἶμαι ἓνας ἄθλιος... Ἀκούστε, δὲν φταίω ἐγώ... τὸ πιστό, ναί, τὸ πιστό... Καὶ μόλα ταῦτα ὁ Θεὸς τὸ ξέρει ἂν πίνω !... ἓνα δακτυλάκι μοῦ φτάνει... καὶ ἀμέσως ὅλη ἡ γῆ ἀρχίζει νὰ γυρίξῃ μπροστά μου... Ἐνα γράμμα, ναί, τὸ θυμῶμαι καλά, διάβολε ! ἂν νομίζετε πῶς μπορῶ ποτὲ νὰ τὸ λησμονήσω ! Εἶπα μαλιστα τὴν στιγμὴν ποῦ τό περνα : «τὸ γνωρίζω ποῦ εἶνε, τὸ ξενοδοχεῖο Γενεύης... Χρειαζέται μιστὴς ὥρας δρόμῳ». Καὶ πηγαίνω γιὰ νὰ κάμω τὸ θέλημά σας. Στὸ δρόμῳ, βρίσκω κάτι φίλους μου, Ἐλβετούς, καλά παιδιά, ἀλλὰ μὲ χρέμηκα. Πίνουμε καὶ ἐγὼ κυλίσθηκα κάτω ἀπ' τὸ τραπέζι. Θαρρῶ πῶς ἐπιτηδες τῶκαμαν, γιατί αὐτὸ τοὺς διασκέδαζε. Ὅταν ξεμέθυσα, θυμήθηκα τὸ γράμμα, λοιπὸν, τὸ πᾶγμα εἶνε λυπηρό, τὸ εἶχα χάσει. Ζήτησα νὰ τὸ εὔρω. Ἐστάθη ἀδύνατο. Δὲν τόλμησα νὰ σας τὸ ὁμολογήσω γιατί φοβήθηκα μὴ με μαλώσετε, καὶ ἔφυγα τὴν ἴδια ἐκείνη μέρα, ἂν νὰ εἶχα κάνει τίποτε κακό. Αὐτὴ εἶνε ἡ ἱστορία, δεσποινίς Μαρκελίνα. Ἀλλὰ πῆτέ μου πῶς αὐτὸ δὲν εἶνε ἡ αἰτία ποῦ σας βρῖσκω σ' αὐτὴ τὴν θέσι, ἀλλέως πνίγομαι στὴν πρώτη λίμνη ποῦ θὰ βρῶ ἐμπρός μου.

Ἡ Μαρκελίνα ἐξέπερψε βαθὺν στεναγμόν. Δὲν τὸν ἐπέπληξε ποσῶς. Πρὸς τι ; Ἄλλ' ἀφοῦ ἡ τύχη ἠθέλησε νὰ τὸν συναντήσῃ, ἀφοῦ ἀνευρέθη ἐκεῖ παρ' ἐκείνου, ἦτο ὑποχρεωμένη νὰ τὸν προσλάβῃ ὡς ἐμπιστόν της.

— Ζανζότ, εἶπεν, εἰς τὴν ζωὴν τῆς μητρὸς σου τὴν ὁποῖαν ἀγαπᾷς ὀρκίσθητί μοι ὅτι εἰς οὐδένα θὰ εἶπῃς—εἰς οὐδένα !— ὅτι με εἶδες, πῶς με εἶδες... καὶ τί ἀπέγεινα...

— Τὸ ὀρκίζομαι, εἶπεν ἐκείνος, ἐκπλαγείς ἐκ τοῦ σοβαροῦ της τόνου καὶ τῆς συγκινήσεώς της.

— Ἐγκατέλιπον διὰ παντός τὸν σύζυγόν μου, ὅστις με ἀναζητεῖ καὶ διατελεῖ ἐν ἀπελπισίᾳ... Οὔτε τὸ Βενεθάν θὰ ἐπανίδω, οὔτε τὸν σύζυγόν μου... Θὰ γίνω ἄφαντος...

Ἀνάγκη νὰ με νομίσωσιν ἀποθανοῦσαν... Ἀκούεις, Ζανζότ ;

— Τί κάθησθε λοιπὸν καὶ λέγετε, δεσποινίς Μαρκελίνα ;

— Λέγω ὅ,τι θὰ γίνῃ. Θέλω νὰ θεωρηθῶ ὡς νεκρά. Τὸ κακὸν προήλθεν ἐξ ἰδικοῦ σου σφάλματος, Ζανζότ. Δὲν μνησικακῶ ποσῶς ἐναντίον σου δι' αὐτό. Οὔτω, φαίνεται, ἦτο δι' ἐμὲ πεπωμένον.

— Δὲν εἶνε δυνατόν νὰ προήλθε τὸ κακὸ ἀπὸ δικό μου σφάλμα... δεσποινίς Μαρκελίνα !.. ἀπ' ἐμὲ ποῦ τόσο σας ἀγαπῶ... Ποῦ θὰ γινόμουν χίλια κομμάτια γιὰ λόγου σας !..

— Αὐτὴ εἶνε ἡ ἀλήθεια, Ζανζότ. Μὴ τὸ λησμονῆς !..

— Ἄ ! ἀναθεματισμένη τύχη, ἀναθεματισμένη τύχη !.. ἔραξεν ἐκείνος, περιαλγής.

— Πηγαίνε με εἰς τῆς μητρὸς σου. Καὶ ἐκείνη θὰ τῆρῃ τὸ μυστικόν μου, εἶμαι βεβαία, χωρὶς νὰ μοὶ ζητήσῃ ἐξηγήσεις. Ἐκεῖ, θὰ μείνω κρυμμένη ἐπὶ τινος ἡμέρας, ἔπειτα θὰ φύγω ἀπὸ τὸν τόπον...

— Ἄλλ' ὁ σύζυγός σας, δεσποινίς Μαρκελίνα, ὁ σύζυγός σας ποῦ σὲ ἀγαπᾷ !.. Γιατί εἶνε δυνατό νὰ μὴ σας ἀγαπᾷ ; Συλλογισθῆτε τί ἔχει νὰ γείνη ;... Μπορεῖ αὐτὸ νὰ τὸν θανατώσῃ ἢ νὰ τὸν κάμῃ νὰ τρελλαθῇ.

Ἡ Μαρκελίνα συνῆψε τὰς χεῖρας ἀπεγνωσμένη.

Ἐσκέπτετο :

— Τὸ αὐτὸ ἀποτέλεσμα δὲν μέλλει ἄρα νὰ ἐπέλθῃ καὶ ὅταν ἡ ἀλήθεια γίνῃ γνωστὴ !.. Καὶ ὑψηλοφώνως :

— Δέγεσαι νὰ ζητήσω ἄσυλον εἰς τῆς μητρὸς σου ;

— Ἄν δέχωμαι ! Καὶ ἀμφιβάλλετε ;...

— Λοιπὸν, εὐθύς ἂς ὑπάγωμεν... Αἱ νύκτες εἶνε μικραὶ, τὸ θέρος... Ἐντὸς μικροῦ, θὰ χαράξῃ, καὶ θ' ἀνατείλῃ ἡ ἡμέρα.

— Τὸ διάστημα εἶνε μεγάλο, δεσποινίς, καὶ φαίνεσθε κουρασμένη. Εἶνε τρεῖς λευγες ἀπ' ἐδῶ ὡς τὸ σπῆτι !... Τρεῖς λευγες, γιὰ μένα, εἶνε δύομιση ὥραις. Εἶνε τέσσαρες ὥρες γιὰ σας, στὴν κατάστασι ποῦ βρίσκεσθε... Ὅταν θὰ φθάσωμε ἐκεῖ, ὁ ἥλιος ἀπὸ ὦρα θὰ ἔχῃ βγῆ. Καὶ ὅλοι, στὸ χωριό, θὰ σας δοῦν ποῦ μπήκατε στὸ σπῆτι μας.

— Ἀλήθεια ! Τί νὰ κάμω ;... Νὰ μείνω ἐδῶ εἶνε ἀδύνατον.

— Ναί, γιατί θὰ σας δοῦν πάλι ὅλοι οἱ ἐργάτες, οἱ βοσκοὶ καὶ οἱ τσοπάνηδες τοῦ τόπου.

— Ποῦ δύναμαι νὰ κρυθῶ ;

— Ἐλάτε μαζί μου. Ὅταν ἦμαι μεθυσμένος ὅπως ἦμουν ἐκεῖνο τὸ βράδυ, δὲν μ' ἀρέσει νὰ φαίνομαι στὰ παιδιά γιατί με γελοῦν... Κάμω κακὰ νὰ μεθῶ, ἀλλὰ δὲν φταίω ἐγὼ γι' αὐτό, καὶ ἀπόδειξις, ἡ φιλία τοῦ πατέρα σας. Λοιπὸν, εἶπα ὅτι γιὰ νὰ μὴ με γελοῦν, κοιμοῦμαι καμμιά φορὰ στὸ δάσος, σὲ μιά καλύβα καρβουνάρηδων. Τὸ δάσος θιβῶ δὲν εἶνε μακρὰ. Σ' ἓνα τέταρτο ὥρας θὰ ἦμασθε ἐκεῖ. Ἐλάτε θὰ σας κάμω μία κλίνη ἀπὸ ξερὰ φύλλα... Καὶ κανεὶς δὲν ἔχει νὰ σας ταραξῇ, γιατί ἐγὼ θὰ σας φυλάττω... Ἀπόψε, τὴν νύχτα, θὰ φθα-

σωμε εἰς Νευλαίῳ, ποῦ μένει ἡ μητέρα μου... Ἐλάτε, δεσποινὶς Μαρκελίνα.

Καί, μετὰ μειδιάματος θλιβεροῦ, ἐξήκολούθησεν.

— Ἀστειό εἶνε, εἴστε μῶλα ταῦτα παντρεμένη... κ' ἐγὼ ἀκόμη σὰς ὀνομάζω σὰν νὰ μὴν ἦσθε...

Ἡ Μαρκελίνα ἐπειράθη νὰ βυθίσῃ. Εἰς τὰ πρῶτα βήματα τὰ ὅποια ἔκχευε, ἐκλονήθη καὶ ἀφῆκε νὰ τῇ διαφυγῇ κραυγὴ πόνου. Οἱ πόδες τῆς τῇ προϋξένουν ἀφόρητον ἄλγος.

— Δὲν ἔχω ποσῶς τὴν δύναμιν νὰ προχωρήσω ἕως ἐκεῖ... εἶπε.

— Δοκιμάσετε, δεσποινὶς Μαρκελίνα. Ἄν ἦνε μόνο γιατί δὲν μπορεῖτε, σὰς πηγαίνω ἐγὼ.

Ἐπὶ τέλους ἐβαδίσεν. Ἐστηρίζετο ἐν τούτοις ἐπ' ἐκείνου. Τὸ δάσος Θιβῶ δύο μίλις χιλιόμετρα ἀπέχετο τοῦ μέρους ὅπου ὁ Κρασσοκανάτας εἶχε συναντήσῃ τὴν Μαρκελίαν. Ἐν τούτοις ἐδαπάνησεν μίαν ὥραν καὶ πλέον ἵνα διανύσῃ τὸν δρόμον. Οὐδένα συνήντησεν. Αἱ γαίαι ἐκεῖναι εἶνε ἔρημοι. Ἦτο ἡδὴ καιρὸς νὰ ἔφθανον. Ἡ Μαρκελίνα δὲν εἶχε πλέον δυνάμεις. Καὶ ἔπειτα ἡ ἡμέρα ὑπέφωσεν.

Ἡ καλύβη τῶν ἀνθρακῶν δὲν ἀπέχετο κατ' εὐτυχίαν πολὺ ἐν τῷ δάσει.

Κατέπεσεν ἐκεῖ σχεδὸν νεκρά, ἅμα ἔφθασεν. Ὁ Ζανζότ ἐξῆλθε πάραυτα πρὸς εὔρεσιν φύλλων, ὅτε δὲ ἐπανῆλθε τὴν εὔρεσιν κοιμωμένην.

Δὲν ἐτόλμησε νὰ τὴν ἀφυπνίσῃ.

Ἐπηγρύπνησεν ἐπ' αὐτῆς καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς ἡμέρας. Ἐκλείσε τὴν θύραν καὶ δὲν ἐξῆλθεν, ἐκ φόβου μὴ τὸν ἔβλεπον.

Ἄλλως τε, ἐκ τοῦ μέρους ἐκείνου, οὐδεὶς κίνδυνος. Ἡ καλύβη ἔκειτο ἐν μέσῳ τοῦ δάσους, μακρὰν πάσης ὁδοῦ. Ἀπὸ πολλοῦ ἦτο ἐγκαταλελειμμένη. Οὐδεὶς διέβαινεν ἐκεῖθεν πλὴν τῶν ἀγροφυλάκων, καὶ οὗτοι δὲ ὁσάκις μόνον καταλαμβάνετο ὑπὸ καταγίδος. Ἄλλ' ἡ ἡμέρα ἦτο ἡδὴ εὐήλιος καὶ χλιαρά, καὶ οὐδεὶς ὑπῆρχε φόβος διὰ βροχὴν.

Τὸ ἔσπερας, τὴν ἀφύπνισεν ἔκοιμάτο ἀπὸ δεκαπέντε ἢ δεκαοκτῶ ὥρων. Ἦτο κατάκοπος, ἐν τούτοις. Τὰ ὠτὰ τῆς ἐδόμβουν.

Ἡ κεφαλὴ τῆς ἐπόνει σφοδρῶς.

— Θὰ πεινάτε βέβαια, εἶπεν ὁ Κρασσοκανάτας.

Καὶ τῇ ἔτεινε τεμάχιον ξηροῦ ἄρτου.

Ἐκείνη ἀπεποιήθη, καὶ διὰ φωνῆς ἀσθενοῦς :

— Ὅχι, δὲν πεινῶ, ἀλλὰ διψῶ πολὺ.

— Ἐχομε ἕνα ρυάκι ἐδῶ κοντὰ... Μπορεῖτε νὰ ἐρῆτε ὡς ἐκεῖ ;

Ἡ Μαρκελίνα ἐσύρθη. ἔκυψε παρὰ τὴν ὄχθη, καὶ ἔπειτα κατὰ κόρον, εἶτα ἐδρόσισε τὰς χεῖρας, τὸ πρόσωπον, ἐν τῇ ρεοῦσῃ καὶ κρύῃ πηγῇ. Τοῦτο τὴν ὠφέλησεν. Ἀνηγέρθη μὲ ἀκμασιότερας τὰς δυνάμεις.

— Τώρα, εἶπε δυνάμειθ' ἡ ἀναχωρήσωμεν ἀφόβως ;

— Πιστεῖω. Ὁ φόβος μας δὲν ἔχει νὰ διαιρέσῃ πολὺ. Θάρρος.

Ἐγατέλιπον τὴν καλύβην καὶ ἐπλανήθησαν

ἐν τῷ δάσει, διὰ τῶν ὁρομίσκων, οὓς ἐγνώριζεν ὁ Κρασσοκανάτας.

Ἦτο καὶ ἡ πορεία αὕτη λίαν ἐπίπονος.

Ἡ νεαρὰ γυνὴ ἐβλάδιζε τὴν κεφαλὴν νεύουσα χαμαί, ταλαντεύουσα τοὺς βραχίονας, μὲ κυρτωμένην τὴν ράχιν, οὐδὲ λέξιν προφέρουσα, τοὺς ὀφθαλμοὺς ἔχουσα ἀπλανεῖς. Ὁ Κρασσοκανάτας δὲν ἐτόλμη νὰ τῇ ἀποτείνῃ τὸν λόγον. ἀλλὰ τὴν ἐθεώρει, κατὰ καιροῦς, μὲ ὄλην τὴν συμπαθειαν τῆς γενναίας του καρδίας.

— Καὶ νὰ γίνουν αὐτὰ ἀπὸ σφάλμα 'δικό μου ! ... ἐψιθύριζεν.

Ἡ Μαρκελίνα ἐβαδίσεν ὡσεὶ διατελοῦσα ὑπὸ τὸ κράτος ἐπιάλλτου. Ἐνίοτε, μηχανικῶς, ἐσταμάτα, ἔστρεφε τὰ βλέμματα περὶ ἐκυτῆν, εἰς τοὺς σκιερούς θάμνους, ἢ τὰ ἀνύψου πρὸς τὰς ἡρέμους κορυφὰς τῶν μεγάλων δένδρων.

— Ποῦ πηγαίνω ; ἐφαίνετο διερωτῶσα ἐκυτῆν... Διακτὶ εὐρίσκουμαι, ἐν ὥρᾳ νυκτός, εἰς αὐτὸ τὸ δάσος, μὲ αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον ;

Εἶτα ἡ καταβάλλουσα, ἡ ἀνίατος πραγματικότης ἐπανήρχετο εἰς τὸ πνεῦμά τῆς.

— Τετέλεσται, ἐσκίεπτετο, τετέλεσται διὰ παντός...

Καὶ ἀνελάμβανε τὴν πορείαν τῆς, προσκόπτουσα, κλονιζομένη, διὰ βημάτων ἀνίσων, χωρὶς ποσῶς εἰς ταῦτα νὰ προσέχη.

Πρὸς τὸ ἄλλο μέρος τοῦ δάσους, οὐχὶ πολὺ μακρὰν, ὑπάρχει τὸ χωρίον Νευλαίῳ.

Ἐν τῷ διέβαινον πρὸ τῶν ὑποστατικῶν, ἐπὶ τῷ κρότῳ τῶν βημάτων αὐτῶν ὑλάκτησαν οἱ κῆνες. Ἐν τῷ βᾶθει τῶν σταύλων ἠκούοντο μηρυκαζοῦσαι αἱ ἀγελάδες καὶ ἐκ διχλεμματῶν οἱ ἵπποι ἐπληττον διὰ τοῦ ποδὸς τὸ ἔδαφος.

Ὁ Κρασσοκανάτας ἐσταμάτησεν αἰφνης πρὸ μικρᾶς οἰκίας ἐκτισμένης διὰ πλίνθων καὶ δοκῶν, συγκειμένης ἐξ ἑνὸς μόνου ἰσογείου καὶ μιᾶς ἀποθήκης. Κλήμα ὑπερέκειτο τῆς θύρας καὶ τῶν παραθύρων, καὶ ἐκατέρωθεν ὑπῆρχεν ἀνὰ μία κερασία, πλήρης καρπῶν ἐκάστη. Ἡ θύρα τῶν ἦτο λίαν πενιχρά, ἀλλὰ καθάριος καὶ περιποιημένη.

— Ἐδῶ εἶνε, δεσποινὶς Μαρκελίνα, εἶπεν ὁ ἀπόμυχος. Τελείωσαν τὰ βᾶσανά σας...

Ἐκείνη ἀνέπνευσεν, ἀτενίζουσα ἀλγαινῶς τὸν πτωχὸν ἄνθρωπον.

Τὰ βᾶσανά τῆς ἐτελείωσαν; Ἐξεναντίως ἤρχιζον. Ποῖα ζωὴ διηνοίγετο δι' αὐτήν, ὅποια ἀηδία, ὅποια λύπαι ; ὅποια ἀθλιότητες ;

Μία μόνη σκέψις ἀνερίπιζε τὸ θάρρος τῆς καὶ τὴν συνεῖχεν ἡ σκέψις τοῦ Γεράρδου, τοῦ υἱοῦ τῆς.

Θὰ ἔζη μετ' ἐκείνου, ἀχώριστος. Κανεὶς δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ τὴν ἐμποδίσῃ τούτου. Δὲν ἦτο, οἶμοι ! ἐλευθέρη ;

Καὶ τῷ ὄντι, θὰ ἐφρονέετο, ἂν ἡ ἐλπὶς αὐτῇ δὲν τῇ ὑπελείπετο.

Ὁ ὀργανοπαίκτης ἔκρουε τὴν θύραν, ἀρκετὰ ἰσχυρῶς ἵνα ἀφυπνίσῃ τὴν μητέρα του, ἀρκετὰ συνετῶς, ὥστε νὰ μὴ ἀφυπνίσῃ τοὺς γείτονας.

Οἱ γέροντες δὲν κοιμούνται ποσῶς. Ἡ χωρική ἠγρύπνει.

Ἦκουσε, καὶ ἡ ὑποτρέμουσα φωνὴ τῆς ἀπήντησεν εἰς τοὺς κτύπους :

— Ποῖος εἶν' ἐκεῖ ; Σὺ εἶσαι, Ζανζότ ;

— Ἐγὼ, ναί, μητέρα. Ἐλα ν' ἀνοίξῃς.

Περῆλθον λεπτά τινα. Ἡ γραῖα δὲν ἐφαίνετο ἐπείγουσα.

— Πρέπει νὰ τὴν συγχωρήσῃ, εἶπεν ὁ Κρασσοκανάτας; εἶνε ἀνίκανη; δὲν ἔχει πειὰ τὰ εἰκοσι τῆς χρόνια, βλέπετε.

Τέλος, ἡ θύρα ἠνεώθη καὶ, ἐν τῷ πλαισίῳ, ἐπεφάνη μικρόσωμος γραῖα ρικνὴ, ξηρά, μὲ τὴν κόμην φαῖαν καὶ ἐν ἀταξίᾳ, τὸ βλέμμα διαπεραστικόν, κρατοῦσα διὰ τῶν τυλωδῶν τῆς δακτύλων κηροπήγιον.

Ἐπὶ τῇ θέᾳ τῆς Μαρκελίνας, ἦν πρώτην παρετήρησεν, ἐπισθεχώρησε.

— Λοιπόν, εἶπε διὰ φωνῆς τραχείας, λοιπόν, τί τρέχει ;

— Θὰ σοῦ τὸ ἐξηγήσωμεν εὐθύς, εἶπεν ὁ Κρασσοκανάτας.

Συθροπαζουσα, ἡ γραῖα ἠνέωξε κάλιον τὴν θύραν. Εἰσήλθον.

Τὰ πάντα περὶ αὐτοὺς ἦσαν πενιχρά, σχεδὸν ἄθλια, ἀλλὰ καθάρη.

Διὰ μακρῶν, καὶ ῥίχως ἡ Μαρκελίνα νὰ λάβῃ τὸν λόγον, ὁ Κρασσοκανάτας ἐξήγησεν εἰς τὴν μητέρα του τοὺς γάμους τῆς νεάνιδος, εἶτα τὴν φυγὴν τῆς καὶ τὴν θέλησιν ἦν εἶχε τοῦ νὰ ἐκληφθῇ ὡς ἀποθανοῦσα, τοῦ νὰ μὴ ἐπανίδῃ ποτὲ τὸν σύζυγόν τῆς.

Ἡ γραῖα ὑψώσε τὰς χεῖρας πρὸς τὴν ὀροφήν.

— Μὰ εἶν' ἀδύνατο, αὐτό, εἶνε ἀμαρτία ! Δὲν ἀφίουν ἔτσι ἕνα τίμιον ἄνθρωπο. Αὐτὸ ποτὲ δὲν ἀκούστηκε. Γιατί ; Κἄτι μυστικὸ φοβερὸ θὰ κρύβεται στὴ μέση.

— Γι' αὐτό, μητέρα, δὲν εἴμαστέ ἐμεῖς οἱ ἀρμόδιοι ποῦ θὰ κρίνομε. Δὲν τὴν ρώτησα τὴν δεσποινίδα Μαρκελίνα. Κάμε ὅπως ἔκχευε κ' ἐγὼ.

— Εἶνε ἀμαρτία, ἀμαρτία, κ' ἐγὼ δὲν ἀνακατεύομαι.

— Καλὰ, εἶπεν ἡ Μαρκελίνα, ἀναχωρῶ, κυρία, ἀναχωρῶ...

Ἀπήγγειλε τὰς λέξεις ταύτας διὰ τόνου τόσοσιν ταπεινοῦ ἅμα, ὑποκύπτουτος καὶ ἀλγεινοῦ, ὥστε ἡ γραῖα, ἐκπλαγείσα, ἐσίγησεν.

Ἡ Μαρκελίνα προῦχώρησε κατὰ τινα βήματα πρὸς τὴν θύραν, καὶ ἡδὴ τὴν ἠνοίγειν.

Ἡ μήτηρ τοῦ Ζανζότ τὴν ἐκράτησεν ἀπὸ τῆς ἐσθῆτος.

— Ἐμπρός, εἶπεν, — ἡ φωνὴ τῆς ἐν τούτοις ἦτο πάντοτε ἀπότομος — εἴσθε χωρὶς ἀμφιβολία δυστυχισμένη... Εἶτε σὰς ἀξίζει αὐτὸ εἶτε ὄχι, πρέπει νὰ σὰς συντρέξω. Μείνετε. Θὰ σὰς κρῦψωμε ὡς ποῦ νὰ φύγετε. Κανεὶς δὲν θὰ σὰς δῇ.

— Εὐχαριστῶ, εἶπεν ἡ Μαρκελίνα. ὦ ! δὲν ἔχω νὰ μείνω ἐπὶ πολὺ...

Ἡ γραῖα χωρική τὴν ὠδήγησεν εἰς μικρὸν θαλαμὸν, ἐν τῷ βᾶθει τοῦ οἰκήματος. Δύο ψιάθινα καθίσματα, μία κλίνη, ἐν ξύλινον ἐρμάριον, αὐτὰ ἦσαν ὅλα τὰ ἐπιπλα τοῦ δωματίου.

— Θὰ ἦστε ἐδῶ σὰν στὸ σπῆτί σας. Ἀρκεῖ νὰ μὴ βγαλετε τὸ κεφάλι στὸ παράθυρο, καὶ κανεὶς δὲν θὰ σὰς καταλάβῃ πῶς ἦστε ἐδῶ.

Ἡ Μαρκελίνα ἐρρίφθη ἐπὶ τῆς κλίνης ἐν δευδουμένη ὡς ἦτο.

Τὴν ἀφῆκαν μόνην. Δὲν ἀπεκειμήθη. Ἐρέμβαζεν.

Δύο πρόσωπα διέβαινον εἰς τοὺς ρεμβασμούς της. Τὸ τοῦ Βωφόρτ.

Καὶ ἐψιθύριζε τότε,

— Πέτρε! Πέτρε! Θὰ μὲ συγχωρήσης ποτέ;

Τὸ τοῦ τέκνου της. Καὶ ἔλεγε:

— Γεράρδε, μόνη μου εὐτυχία, μόνη μου παρηγορία, ὁ μόνος σκοπὸς τῆς ζωῆς μου, σὲ ἐπικαλοῦμαι, πρὸς σὲ θὰ ἔλθω.

Ἐπανειλημμένως, ἐφ' ὅσον τὸ διάστημα τῆς νυκτός, ὁ Ζανζὸτ καὶ ἡ μήτηρ του προσήρχοντο ἀθρόβως παρὰ τὴν κλίνην ἐπισκοποῦντες.

— Κοιμᾶται! ἔλεγεν ἡ γραῖα ἐξερχομένη.

Ἄλλ' ὁ παίκτης τοῦ ὄργάνου ἦτο ὄξυδερκής.

— Ὅχι, κλαίει! ἔλεγε.

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Νεκρὰ — Ζῶσα.

A'

Εἰς ἐν βιομηχανικὸν κατάστημα, ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἐπαναστάσεως, μεταξὺ τοῦ Κλιού καὶ Σαιντ Ουέν, νεαρὰ γυνή, μὲ πένθιμον περιβολήν, προσῆλθεν ἡμέραν τινα ζητοῦσα ἐργασίαν. Τόσον εἶνε νέα, ὥστε κόρη μᾶλλον φαίνεται ἢ γυνή. Καὶ τόσον εἶνε ὠχρά, τόσον λεπτή, ὥστε ἀγνοοῦσι τῷ ὄντι διὰ τί ἔργον εἶνε ἱκανή.

— Πόθεν ἔρχεσθε καὶ ποῦ ἔχετε ἐργασθῆ; τὴν ἠρώτησεν ὁ διευθυντὴς Σαλιού, ἐκπλαγείς ἐκ τοῦ τεθλιμμένου ὕφους της καὶ τοῦ ἄκρω ἀριστοκρατικοῦ της τρόπου.

— Ἐρχομαι ἀπὸ ἐπαρχίαν... εἶμαι χήρα... ἄνευ πόρων... καὶ οὐδέποτε ἔχω ἐργασθῆ... ἀλλ' ἔχω θάρρος... εἶμαι φίλεργος...

— Θάρρος... θάρρος, αὐτὸ δὲν εἶνε πάντοτε ἐπαρχίαις... ἀπαιτεῖται δύναμις, καὶ σεις δὲν εἴσθε ποσῶς ρωμαλέαι... Ἄς ἴδω τὰς χεῖράς σας.

Ἡ ἄγνωστος ἔτεινε χεῖρας λεπτὰς, λευκάς, ἐπιμελεημένας, μὲ ὄνυχας ροδίνους, χεῖρας ἀριστοκρατίδος.

— ὦ! ὦ! πῶς διάβολον θέλετε νὰ ἐργασθῆτε μὲ ταυτὰ ἐργαλεῖα; Γνωρίζετε τοῦλάχιστον νὰ κρατῆτε τὴν βελόνην;

Ἐταπεινώσε τὴν κεφαλὴν της, μετὰ συστολῆς.

— Μὴ μὲ ἀποπέμψετε, κύριε... Σὰς ὀρκίζομαι ὅτι θὰ μείνετε ἀπὸ ἐμὲ εὐχαριστημένος... Δοκιμάσατε, σὰς ἰκετεύω... δὲν ζητῶ εἰμὴ τὸν ἄνω πόρον ζωῆς, νὰ μὴ ἀποθάνω τῆς πείνης...

— Πῶς ὀνομάζεσθε;

Ἐδίστασε, καὶ ἡ ὠχρότης της ἐπετάθη.

Ἐνούτοις διὰ φωνῆς σταθερᾶς ἀπήντησε:

— Μαρκελίνα Λαγκών...

— Θὰ σὰς δώσω ἐργασίαν εἰς τὰ γραφεῖά μου, αὐτὸ θὰ ἦνε τὸ καλλίτερον διὰ σὰς... διότι ἡ ἐργασία τοῦ ἐργάστηριου θὰ σὰς ἔκαμνε ταχεῶς ν' ἀσθενήσητε, πιστεύω ὅτι γνω-

ρίζετε νὰ γράφητε... καὶ ὅτι θὰ δύνηθῃτε ν' ἀναλάβητε ἐπιστολάς ἀποστολῶν;... Δὲν θὰ κάμνετε ἄλλο εἰμὴ ἀντιγραφῆν...

— Αὐτὸ θὰ μοὶ ἦνε εὐκολον, κύριε.

— Θ' ἀναλάβητε τὴν ἐργασίαν ἀπὸ τῆς αὔριον. Χρησιμοποιήσατε τὴν σημερινὴν ἡμέραν πρὸς εὔρεσιν ὁματίου εἰς τὰ περίξ.

Ἡ ἀντιμισθία σας θὰ ἦνε πολὺ μικρά... ἐξήκοντα φράγκα τὸν μῆνα... Ἀδύνατον νὰ κάμω πλειότερόν τι.

— Ἐφ' ὅρου ζωῆς θὰ τηρήσω τὴν ἀνάμνησιν τῆς ἀγαθότητός σας, κύριε.

Ὁ διευθυντὴς ἔκαμνε κίνημα ἵνα σημάνη ὅτι ἠδύνατο ν' ἀποσυρθῆ. Ἐνούτοις, καθ' ἣν στιγμὴν ἤνοιγεν ἐκείνη τὴν θύραν καὶ τὸν ἐχαίρετα διὰ τελευταίαν φορὰν εὐχαριστοῦσα αὐτόν, τῇ εἶπε:

— Κυρία Λαγκών... μίαν λέξιν ἀκόμη...

— Σὰς ἀκούω, κύριε.

— Ἄν θέλετε νὰ μείνετε ἐπὶ μακρὸν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν μου, μὴ λησμονῆτε ὅτι ἀγαπῶ τὰς τιμίας γυναῖκας... ἢ τὰς τιμίας κόρας...

Ἡ ἄγνωστος ἐταπεινώσε τὴν κεφαλὴν. Ἐρύθημα ἀνῆλθεν ἐπὶ τῶν παρειῶν της καὶ ὀκρυκ εἰς τοὺς ὀφθαλμούς της. Διὰ βλέμματος ἰκετευτικοῦ:

— ὦ! κύριε, εἶπεν, ὦ; κύριε!!

Ἡ ἐπιφώνησις αὐτῆ καὶ τὸ βλέμμα δὲν ἐξήπατων. Ὁ διευθυντὴς ἠννόησεν ὅτι προσέβαλε καρδίαν ἀγαθὴν καὶ ἔντιμον.

— Σὰς ζητῶ συγγνώμην, εἶπε καλοκαγάθως.

Ἡ γυνὴ ἐξῆλθε. Διήνυσεν ὅλην τὴν ἡμέραν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἐπαναστάσεως, πρὸς ἀναζήτησιν ὁματίου. Μετὰ πολλὰς ἐρεῦνας, ἐπέτυχεν νὰ εὔρη τοιοῦτο ἐν τῷ δικαιοτήματι ἐνός πρωτοεργάτου τοῦ καταστήματος, ἐγγάμου καὶ πατρὸς ἐνός μόνου τέκνου.

— Καὶ τὸ μπαλότο σας, ἠρώτησεν ἡ κυρία Βαλόν, ἡ σύζυγος τοῦ πρωτοεργάτου, χονδρὰ ξανθὴ μὲ ὕφος πρᾶον καὶ λυμφατικόν.

Ἡ Μαρκελίνα Λαγκών δὲν ἠννόησε ποσῶς τὰ ἀργοτικά αὐτὰ καὶ ἐζήτησε σαφεστέρην ἐξήγησιν. Ἡ κυρία Βαλόν ἤρχισε νὰ γελᾷ.

— Ἄ! ὦ! φαίνεται πῶς δὲν εἴστε Παρισινή; Ἡθελα νὰ εἰπῶ: ποῦ εἶνε τὰ ἀσπρόρουχα σας;... τὰ δέματά σας;...

— Δὲν ἔχω.

— Δὲν ἔχετε παρὰ αὐτὰ ποῦ κρατᾶτε στὸν ὄμο;

— Αὐτὰ μόνον.

— Ἀπὸ ποῦ ἔρχεσθε λοιπόν;

— Θὰ σὰς πληρῶν τακτικὰ τὸ ἐνοίκιον. Παράπονον κανὲν δὲν θὰ ἔχγητε ἀπ' ἐμέ... Θὰ σὰς βοηθῶ μάλιστα, ἂν ἀγαπάτε καὶ εἰς τὰς δουλειὰς τοῦ σπητιοῦ σας... Δὲν ζητῶ δὲ ἀπὸ σας εἰμὴ τὸ νὰ ἦσθε ὀλίγον ἐπιεικής... Καὶ μὴ μ' ἐρωτᾶτε... δὲν δύναμαι νὰ ἀπαντῶ...

— Διάβολε! αὐτὸ εἶνε ρομάντσο, τότε! Μὲ συγχωρεῖτε... δὲν τῶκαμα γιὰ νὰ σὰς στενοχωρήσω, ὠραία τῆς Κολάσεως... ἦτον ἀπλῶς τὸ ἐνδιαφέρον... γιατί στὰ τελευταῖα, ἂν ἦσθε χωρὶς μαντήλια, μισοφόρια, καὶ δὲν ἔχετε οὔτε ἓνα ποκαμισο, οὔτε ἓνα

ζευγάρι κάλτσες γιὰ νὰ συναλλάξετε, πῶς θὰ κάμετε;

— Ἐχω ὀλίγα χρήματα φυλαγμένα. Θ' ἀγοράσω τὰ ἀπολύτως ἀναγκαῖα.

— Ἐπρεπε νὰ λεγες πῶς εἶσαι κεφαλαίουχος, ὑπέλαβεν ἡ χονδρὰ ξανθὴ, στηρίζουσα τὰς πυγμὰς ἐπὶ τῶν ἰσχιῶν καὶ πάντοτε γελῶσα.

Τὸ ὁματίον τὸ ὅποιον προώρισαν δι' αὐτὴν ἦτο μικρόν, ἔβλεπεν ἐπιγρηπέδου. Ἐφωτίζετο δι' ἐνός παραθύρου, καὶ ἦτο ἐφωτισμένος μὲ κλίνην, ἐρματίον, μικρὰν τράπεζαν καὶ ἔδραν. Τὸ ὁματίον συνεκινῶνται μὲ τὸ διαμέρισμα τῶν Βαλόν, ἀλλὰ, διὰ δευτέρας θύρας, ἦγεν εἰς τὸν διάδρομον ὅστις ἐχώριζεν εἰς δύο τὸ πρῶτον τῆς εἰσίας πάτωμα, κατοικοῦμενον ἀποκλειστικῶς ἀπὸ ἐργάτας.

Ἀσφαλίσασα τὴν διαμονὴν τῆς Μαρκελίνας ἐξῆλθε παλιν ἵνα κάμη μερικὰς προμηθείας. Τὸ ἐσπέρας ἐπέστρεψε κομίζουσα δέμα ἀσπρόρουχων.

Ἡ κυρία Βαλόν τῇ ἐπρότεινε νὰ τὴν προσλάβῃ ὡς οἰκότροφον. Ἡ Μαρκελίνα ἀπεποιήθη.

— Δὲν κερδίζω πολλά. Θὰ τρώγω ὀλίγον ψωμί. Αὐτὸ μοὶ ἀρκεῖ.

— Ψωμί, καλὴ μου γυναῖκα, μὰ ἔτσι θὰ ἀρρωστήσης.

— ὦ! διόλου... θὰ ἰδῆτε πόσον καλῆς κράσεως εἶμαι.

Ὁ ἀρχιεργάτης καὶ ἡ σύζυγος του παρεκάθητο εἰς τὴν τράπεζαν ὅτε αὐτὴ ἐπανῆλθεν. Ἡ κυρία Βαλόν ἐπῆγε καὶ ἔκρυσεν τὴν θύραν της.

— Ἐμπρός, ὠραία τῆς Κολάσεως, ἡ σούπα κενώθηκε, μὴ θέλετε παρακάλια.

Ἐξέφερε τὰς λέξεις ταύτας εὐγενῶς, ἀλλὰ μετὰ τινος ἀδμονίας.

Ἡ Μαρκελίνα ἠννόησεν ὅτι θὰ ἐλύπει τοὺς καλοὺς ἐκείνους ἀνθρώπους ἂν ἀπεποιεῖτο. Ἐδέχθη. Ἐκάθητο εἰς τὴν τράπεζαν ἐμπροσθεν ζωμοῦ ἀχνίζοντος. Νήπιον, εὐτραφές καὶ χάριον, τριῶν ἢ τεσσάρων ἐτῶν, ἔπεινε τὸ πινάκιόν του εἰς τὸν πατέρα του.

— Λοιπόν, Ροβέρτε, ἔλεγεν ὁ ἀρχιεργάτης προσπαθῶν νὰ φανῇ αὐστηρὸς, τρίτη φορὰ εἶνε τώρα ποῦ ζητεῖς σούπα!!

Ἰδὼν τὴν Μαρκελίναν, ὁ ἐργάτης ἠγέρθη. Ἦτο ἡ πρώτη φορὰ καθ' ἣν ἔβλεπε. Τὴν ἐχαίρετησεν εὐγενῶς, μετὰ τινος χάριτος ἀνεπιτηδέου, καὶ ὁ μικρὸς παῖς, ἀποθέσας τὸ πινάκιόν του, ἔσυρε ψιθινὸν καθίσμα μέχρι τῆς νεαρᾶς γυναίκος.

Ὡς ἐκ τοῦ σημερινικοῦ μέρους τὸ ὅποιον ὁ ἀρχιεργάτης θὰ διαδραματίσῃ εἰς τὴν παπαροῦσαν διήγησιν, καλὸν νὰ κάμωμεν βραχείαν αὐτοῦ περιγραφῆν.

Τριακοντούτης περίπου, ὁ Λουδοβίκος Βαλόν εἶχε τὴν τραχεῖαν ὀλίγον ὄψιν τοῦ ἐργάτου, ἀλλὰ ταυτοχρόνως λίαν εὐκίνητον φυσιογνωμίαν. Οἱ μαῦροὶ του ὀφθαλμοὶ ἦσαν ζωηροί. Ἡ βαθέως καστανὴ κόμη καὶ τὸ γένειόν του προσῆγγιζον πρὸς τὸ μαῦρον. Ἦτο ὑψηλὸς καὶ ρωμαλέος. Κεφαλὴ πνευματώδης ἄμα καὶ ὑπερήφανος.

[Ἐπεται συνέχεια.]

ΤΕΣΣΑΡΕΣ ΗΜΕΡΑΙ

ΕΠΙ ΤΟΥ ΠΕΔΙΟΥ ΤΗΣ ΜΑΧΗΣ

Διήγησις στρατιώτου με τὸ κομμένο πόδι.

(*Εκ τῶν λαϊκῶν διηγημάτων τοῦ Β. Μ. ΓΑΡΕΦΝ)

[Συνέχεια]

"Ἦπια κ' ἐχόρτασα. Τὸ νερὸ ἦτονε ζεστό, ὄχι ὅμως καὶ χλασμένο, πρὸ πάντων ἦτονε πολύ. Θὰ ζήσω ἀκόμη μερικαὶς ἡμέρας. Θυμῶμαι σ' ἓνα βιβλίον μιὰ φορά πού διαβάσα, πῶς ὁ ἄνθρωπος, χωρὶς τροφή μπερῆ νὰ ζήσει περισσότερο ἀπὸ μιὰ βδομάδα φθάνει νάχη νερό.

"Ἀλλὰ καὶ τί βγαίνει ἂν ζήσω ἀκόμη ἔστω καὶ πέντ' ἔξη μέραις. Οἱ ὀϊκοὶ μας ἔφυγαν, οἱ βούλγαροι σκορπισθήκανε. Δρόμος κοντὰ δὲν εἶνε. Μοῦ εἶνε τὸ ἴδιον — ἄς ἀποθάνω. Δὲν εἶνε καλλίτερα νὰ τελειώνη κανεὶς; Στὸ πλάϊ τοῦ γείτονά μου κοίτεται τὸ τουφέκι του, λαμπρὸ ἀγγλικὸ ὄπλο. Ἄρκει νὰ ξαπλώσω τὸ χέρι μου ἔπειτα — μιὰ στιγμή κ' ἐτελείωσε. Τὰ φυσίγγια εἶνε σωρὸς ἐδῶ. Δὲν ἐπρόφρασε νὰ τὰ ρίξῃ ὅλα.

Νὰ δώσω τέλος λοιπὸν ἢ—νὰ περιμένω; Νὰ περιμένω τί; Τὴ σωτηρία; Τὸ θάνατο; Νὰ περιμένω ὡς πού νάρθουν οἱ τούρκοι ν' ἀρχήσουν νὰ με γδέρνουν ἀπὸ τὰ λαβωμένα πόδια μου; Καὶ δὲν εἶνε καλλίτερα μόνος μου νά...

"Ὅχι, δὲν πρέπει ν' ἀπελπίζωμαι. θὰ κρατήσω ἕως τὸ τέλος, ἕως τὴν τελευταία μου δύναμι. Ἐπειτα ἅμα με εὔρουν εἶμαι σωσμένος. Ἴσως τὰ κόκαλα δὲν εἶνε πειραγμένα, ἴσως με γιατρέψουν. Θὰ δῶ τὴν πατρίδα, τὴ μάνα μου, τὴ Μάσσα...

Μὴ δώσης, Θεέ μου, νὰ μάθουν ὅλη τὴν ἀλήθεια! Ἄς μάθουν ὅτι ἐσκοτώθηκα με τὴν πρώτη. Τί θὰ πάθουν ἂν μάθουν πῶς ἐγὼ ἐβασανίστηκα ὁδῶ, τρεῖς, τέσσερες μέραις!...

Τὸ κεφάλι μου γυρίζει τὸ ταξίδι μου αὐτὸ ἐστὶ γείτονα με ἀφάνισε ὅπως διόλου. Ἐχῶ ἔπειτα καὶ τὴ φοβερὴ αὐτὴ δυσωδία. Πῶς ἐμελάνισε... Τί θὰ γίνῃ αὔριο ἢ μεθαύριο! Καὶ τώρα ἀναγκάζωμαι νὰ κείτωμαι ἐδῶ, γιὰτὶ δὲν ἔχω δύναμι νὰ τραβηχθῶ. Θὰ ξεκουρασθῶ καὶ θὰ συρθῶ στὴν πρώτη μου θέσι ἀπὸ κεῖ, εἶνε τὸ καλὸ, πού φυσᾷ ὁ ἀγέρας καὶ δὲ θὰ μοῦ ἐρχεται ἡ βρωμα.

Κοίτομαι ἐξασθετισμένος ὀλότελα. Ὁ ἥλιος μοῦ φλογίζει τὸ πρόσωπο καὶ τὰ χέρια: δὲν ἔχω με τί νὰ σκεπασθῶ. Ἄς ἐνύχτωνε τοῦλάχιστον. Εἶνε μοῦ φαίνεται ἡ δευτέρα νύκτα.

Ἡ σκέψεις μου ὑπερδεύονται, καὶ δὲν ἤξευρω πού εἶμαι.

* *

Ἐκοιμήθηκα πολὺ, γιὰτὶ ὅταν ἐξύπνησα ἦτονε πιά νύχτα. Τὰ ἴδια καὶ τὰ ἴδια ἢ πληγαὶς μου πονοῦν, ὁ γείτονάς μου κοίτεται ὅπως πρὶν, φουσκωμένος καὶ ἀκίνητος.

Δὲν εἶμπορῶ νὰ μὴ τὸν συλλογοῦμαι. Νὰ ἀφήσω ὅ,τι εἶχα ἀγαπητὸ καὶ ἀκριβό, ὅλους τοὺς συγγενεῖς καὶ τοὺς φίλους μου, νὰ ἔλθω ἐδῶ χιλιάδες βέρστια μακριὰ, νὰ πει-

νάσω νὰ κρυώσω, νὰ σκάσω ἀπὸ τὴ ζέστη, νὰ κοιτώμε καὶ νὰ βασανίζωμαι ἐδῶ πέρα, καὶ γιὰτὶ; γιὰ νὰ σκοτώσω αὐτόνε τὸν δυστυχῆ τούρο; Καὶ ἕκαμα τίποτε ἄλλο ἀπ' αὐτὸν τὸν φόνου;

Φόνου, φονιάς... Καὶ ποιός; ἐγὼ!

"Ὅταν ἀποφάσινα νὰ πάγω στὸν πόλεμο, ἡ μάνα μου καὶ ἡ Μάσσα δὲν μ' ἐμπόδισαν ἂν καὶ μ' ἔκλαψαν. Ἐγὼ ταις ἐλυπούμουν, ἀλλὰ, ἀποτυφλωμένος δὲν ἤθελα νὰ ἰδῶ τὰ δάκρυά των. Δὲν ἐννοοῦσα (τώρα καταλαβαίνω) τί κακὸ ἕκαμα σ' ἐκείνους πού μ' ἀγαποῦσαν.

Περσμένα, ξεχασμένα! Καὶ ὅμως πῶσο ἤθελα νὰ διορθώσω τὸ κακὸ πού ἔγεινε.

Πολλοὶ ἔλεγαν: «Τί ἀνόητος! χώνεται χωρὶς νὰ ξέρῃ πού πηγαίνει!» Πῶς τῶλεγον αὐτὸ ἀφοῦ αὐτοὶ οἱ ἴδιοι ἐπαινοῦσαν τὸν ἠρωϊσμὸ καὶ τὴν ἀγάπη στὴ πατρίδα καὶ τόσα ἄλλα. Μὴ δὲν ἐβλεπαν πῶς ἐγὼ ἐγύρευα νὰ ἀπολαύσω ὅλους αὐτοὺς τοὺς ἐπαίνους των, καὶ ὅμως ἔλεγαν πῶς εἶμαι ἀνοήτος!

Καὶ νὰ σου λοιπὸν ἐγὼ στὸ Κισινιέφ φορτωμένος τὸ σάκο καὶ ἓνα σωρὸ στρατιωτικὰ εἶδη. Πηγαίνω μαζί με χιλιάδες, πού ἂν καλοζήτησης λίγους θαύρης ἐκεῖ μέσα σὰν κ' ἐμένα ἄλλους.

"Ἀρχισε νὰ φυσᾷ ψιλὸ πρῶινὸ ἀγεράκι. Τὰ χαμόκλαδα ἐκινήθησαν, ἐξεπέταξαν τὰ μισοκοιμισμένα πουλάκια. Τ' ἀστέρια ἐθύσθησαν. Ὁ σκοτεινογάλαξος οὐρανὸς ἔγεινε σταχτερός. Εἶνε ἡ τρίτη ἡμέρα πού βασανίζωμαι.

Τρίτη. Πόσους ἀκόμη θὰ περάσουν; Ἴσως ὀλίγους. Ἀδυνατήσα παραπολύ, καὶ νομίζω πῶς δὲν θὰ μπερῶ νὰ μακρύνω ἀπὸ τὸ πτώμα. Γρήγορα θαρρῶ πῶς θὰ με κάμη σύντροφός του. Πρέπει νὰ πῶ νερό. Θὰ πίνω τρεῖς φορές τὴν ἡμέρα: τὸ πρῶν, τὸ μεσημέρι καὶ τὸ βράδυ.

* *

Ἐβγήκε ὁ ἥλιος. Ὁ μεγάλος του κύκλος κερμένος ἀπὸ τὰ μαῦρα κλαδιὰ τῶν θάμνων ἦταν κόκκινος σὰν τὸ αἷμα. Σήμερα, θαρρῶ, θὰ ἔχωμε ζέστη μεγάλη. Γείτονά μου, τί ἔχεις νὰ γείνης; Σὺ καὶ τώρα ἀκόμη εἶσαι φοβερός!

Ναί, ἦτονε φοβερός. Ἄρχισαν νὰ πέφτουν ἡ τρίχαις τῆς κεφαλῆς του. Τὸ δέρμα του, φυσικὰ μαῦρο, ἐχλώμιασε καὶ ἐκιτρίνησε: τὸ φουσκωμένο του πρόσωπο ἐπρίσθηκε σὲ τέτοιον βαθμὸ, πού ἔσκασε πίσω ἀπὸ τ' αὐτὶ. Ἐκεῖνο τὸ μέρος ἐγέμισε ἀπὸ σκουλίκια. Τὰ πόδια του, τεντωμένα μέσα στὰ ὑποδήματά του, πρισθήκανε, καὶ ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὰ δεσμάτα ἐβγαίναν φοβεραὶς φουσκάλαις. Ἀλλὰ καὶ ὅλος ἔγεινε σὰν τουλούμι φουσκωμένο. Τί θὰ τὸν κάμη ὁ ἥλιος σήμερα;

Δὲν εἶμποροῦσα νὰ ὑποφέρω ἐκεῖ κοντὰ του. Ἐπρεπε νὰ ἀποσυρθῶ με κάθε τρόπο. Ἀλλὰ θὰ μπερῶ νὰ πάω; Μπορῶ ἀκόμη νὰ σηκώσω τὸ χέρι μου, ν' ἀνοίξω τὸ παγεῦρι καὶ νὰ πῶ νερό: ἀλλὰ θὰ μπερῶ νὰ κουνήσω τὸ βαρὺ καὶ ἀκίνητο κορμί μου; ὅπως ἐῆποτε θὰ κινήθῶ, ἔστω καὶ λίγο, ἔστω καὶ μισὸ βῆμα τὴν ὥρα.

"Ὅλο τὸ πρῶν ἐπέρασε ἐς αὐτὴ τὴ μετα-

κίνησι. Πόνου φοβεροῦ, ἀλλὰ ποιός τοὺς ἀκούει τώρα; Ἐγὼ περὶ ἐλησμόνησα καὶ πῶς αἰσθάνεται κανεὶς τὴν ὑγεία. Ἐσυνείθησα μάλιστα στοὺς πόνους. Κατῶρθωσα ὅμως νὰ συρθῶ ἕως ὁδῶ ὀργυαίς καὶ ἐφθάσα στὴν πρώτη μου θέσι. Ἀλλὰ δὲν ἐχάρηκα πολὺ τὸν καθαρὸ ἀέρα: ἀλλὰ καὶ τί καθαρὸς ἀέρας μπορεῖ νὰ γείνη ἔξη βῆματα μακριὰ ἀπὸ σαπημένο πτώμα; Ὁ ἀέρας ἀλλάξε κ' ἔφερνε κατ' ἐπάνω μου τέτοια δυσωδία πού μοῦ ἔφερνε ἀνακάτωσι. Τὸ ἄδειο μου στομάχι ἐσφιγγετο καὶ ὅλα μου τὰ σπλάχνα ἐστριφογυρίζαν. Καὶ ὁ μολυσμένος καὶ βρωμερὸς ἀέρας με ἔπνιγε.

"Ἦλθα σὲ ἀπελπισία καὶ μ' ἐπῆρε τὸ κλάμμα... Κλαίω, κλαίω... σὰν μωρὸ παιδί...

* *

"Ἀποκαμωμένος ὀλότελα, ζαλισμένος, ἐκοιτόμουνα σχεδὸν εἰς ἀναισθησίαν. Ἐξαφν... ἐγελάσθηκα τάχα; "Ὅχι, μοῦ φαίνεται. Ναί, εἶναι ὀμιλίας. Ποδοβολητό, ὀμιλίας. Λίγο ἀκόμη καὶ θάβαζα ταις φωναίς, μὰ ἐκρατήθηκα. Κι' ἂν εἶνε τούρκοι; Τί θὰ γείνη τότε; Στὰ βάσανά μου θὰ προσθέσουν κι' ἄλλα, πρὸ φοβερά πού σου σηκώνεται ἡ τρίχα καὶ μόνο νὰ τὰ διαβάσης. Σὲ γδέρνουν, σοῦ καίουν τὰ πληγωμένα πόδια... δὲν ὑπάρχει χειρότερο ἀπὸ ἀποθηρωμένο ἄνθρωπο. Καὶ σπολάτη, ἂν εἶνε μόνο αὐτὰ: ἀλλὰ αὐτοὶ ἐφευρίσκουν πολλὰ. Προτιμότερο ν' ἀποθάνῃ κανεὶς ἐδῶ, παρά στὰ χέρια των. Καὶ ἂν εἶνε ἀπὸ τοὺς δικούς μας; "Ἄχ, αὐτὰ τὰ χαμόκλαδα! Γιὰτὶ νὰ φυτρώσετε γύρω μου τόσο πυκνὰ σὰν φράχτης; Τίποτε δὲν εἶμπορῶ νὰ ἰδῶ μέσα ἀπὸ τὰ κλαδιὰ μόνο σὲ ἓνα μέρος εἶνε σὰν παραθυράκι πού βλέπω μακριὰ τὸν κάμπο. Ἐκεῖ, θαρρῶ, εἶνε ἓνα ποταμάκι, πού ἤπιαμε νερὸ πρὶν τῆς μάχης. Ναί, νὰ καὶ ἡ μεγάλη πέτρινη πλάκα, πού εἶνε βαλμένη σὰν γεφυρὶ ἀπάνω στὸ ποταμάκι. Βέβαια θὰ περάσουν ἀπ' ἐκεῖ. Ἡ ὀμιλία ἔπαυσε. Δὲν εἶμπορῶ νὰ καταλάβω τί γλώσσα μιλοῦν ἀδυνατίσε καὶ ἡ ἀκοή μου. Ἄχ, Θεέ μου, καὶ νὰ ἦτον ὀϊκοὶ μας... Θὰ τοὺς φωνάζω μποροῦν νὰ μ' ἀκούσουν καὶ ἀπὸ τὸ ποταμάκι. Αὐτὸ εἶνε καλλίτερο παρά νὰ κινδυνέψω νὰ πέσω στὰ νύχια τῶν βασισσοῦσων. Ἀλλὰ γιὰτὶ ἀργοῦν νὰ ἔλθουν; Ἡ ἀνυπομονήσι με βασανίζει, οὔτε προσέχω μάλιστα στὴ δυσωδία, ἂν καὶ διόλου δὲν ὀλιγόστεψε.

Καὶ ἔξαφνα στὸ πέραμα παρυσιάζονται κοζάκοι! Γαλαξίαις στολαίς, κόκκιναις ζωάναις στὰ κασκέτα καὶ λόγχαίς. Εἶνε καμμιὰ πενηνταριά. Ἐμπρός, ἀπάνω σὲ ἓνα ὄρατιο ἄλογο εἶνε ὁ ἀξιωματικὸς με μαῦρα γάνεια. Μόλις οἱ κοζάκοι ἐπέρασαν τὸ ποταμάκι, ἐγύρισε μ' ὄλο του τὸ σῶμα ὀπίσω κ' ἐφώναξε: «Τροχάδην... μά-α-αρς!»

— Σταθῆτε, γιὰ τὸ Θεὸ! σταθῆτε, βοήθεια, ἀδέρφια, βοήθεια! φωνάζω ἀλλὰ ὁ ποδοβολητός, ὁ κτύπος τῶν σπαθίων καὶ ἡ ὀμιλία των, ἦτονε δυνατώτεραις ἀπὸ τὴ βραχνιασμένη τὴ φωνή μου—καὶ δὲν με ἀκουσαν!

[Ἐπεται τὸ τέλος].

Μετάφρασις ἐκ τοῦ ὀρθοῦ ὑπὸ
ΑΓΑΘ. Γ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ

Ο ΥΠΟΛΟΧΑΓΟΣ ΒΟΝΕ

Μυθιστορία ΕΚΤΩΡΟΣ ΜΑΛΩ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

[Συνέχεια]

Η'

Ὁ Βονέ ἐπέστρεψεν εἰς τὰ ἴδια μὲ τὴν καρδίαν ἐλαφροτέρην ἢ ὅτε ἐπήγαιεν εἰς τοῦ συνταγματάρχου.

Τῇ ἀληθείᾳ, μεταβαίνων εἰς τοῦ συνταγματάρχου, δὲν ἦτο πολὺ ἀνήσυχος, ἀλλ' εἶνε ἰδιάζον χαρακτηριστικὸν τῶν ὑποστάντων τὰς ἐναντιώσεις τῆς τύχης τὸ νὰ μὴ διακρίνεται ποτὲ ἐν ἡσυχίᾳ· τσακίς ἔχουσι λάβει κτυπήματα, χωρὶς νὰ γνωρίζουσι πόθεν τοῖς προήρχοντο, ὥστε πάντοτε τρέφουσιν ὑποψίας. « Ἐλθετε νὰ μὲ ἴδῃτε αὐριοὺς τὴν μεσημβρίαν. » Τοῦτο ἠδύνατο νὰ προεικονίζε καὶ τι κακόν, καὶ τόσα τῷ εἶχον συμβῆ ἐπὶ ζωῆς του, ὥστε ἡ προκατάληψις αὐτῇ δὲν τὸν ἐγκατέλειπεν ἤδη, ὅσο καὶ ἂν ἦτο ὁ συνταγματάρχης τοῦ εὐθὺς, ἐντιμὸς καὶ γενναίουψυχος.

Μετ' ἀσυνήθους εὐδιαθεσίας κατέβη ἀπὸ τῶν ὑψηλῶν μερῶν ἔνθα διέμενον ὁ συνταγματάρχης πρὸς τὴν κάτω πόλιν· καὶ μετὰ προσηνοῦς μειδιάματος ἀπήντησε πρὸς τὴν οἰκοδεσποινίαν του, ἥτις, ἐπὶ τῇ ἀφίξει του, ἠγέρθη ἐν τῷ διαδρόμῳ ἔνθα ἔρραπτε καὶ ἔστη ὀρθία πρὸ τοῦ καθίσματός της, εὐσεβάστως.

— Καλημέρα, κυρία Ραβώ.

Κυρία Ραβώ ! πόσον ἦτο εὐγενὴς ὁ ὑπολοχαγός, ὁ ὑπολοχαγός της, διότι ἦτο κτῆμά της, ὁ ἐνοικιαστὴς της. Ἀπὸ ἐνὸς ἤδη ἔτους τὸ δωμάτιον περιέμενον ἐνοικιαστὴν, καὶ μέχρι τοῦδε οὐδεὶς τῶν ἀξιωματικῶν τὸ ἠθέλησεν : ὁ μὲν, διότι ἦτο πολὺ πλησίον τοῦ στρατώνος οὕτως ἀπέφευγε τὴν γειτνίασιν ὁ ἄλλος διότι ἡ οἰκοδεσποινίς ἦτο γραῖα καὶ αὐτὸς ἠνόει εἰς τὸ δικαίτημά του τὰ συναντᾶ τὴν νεότητά καὶ τὴν χάριν. Ἀλλὰ τὸν Βονέ οὔτε ὁ στρατῶν ἐπτόησεν οὔτε τὰ πενήτηκοντα ἔτη τῆς οἰκοδεσποίνης του. Ὁ θάλαμος τῷ ἤρσεν, ἦτο εὐθηνός. Δύο παράθυρα τὸν ἐφώτιζον, τὸ μὲν ἐξ ἀνατολῶν, τὸ ἕτερον ἐκ δυσμῶν. Ἡ οἰκία ἦτο ἡσυχος, καὶ αὐτὸς ἄλλο τι πλέον δὲν ἀπῆται. Πῶς ἡ πτωχὴ γυνὴ νὰ μὴ τῷ ἦτο εὐγνωμῶν διὰ τὴν ἐκεῖ ἐγκατάστασίν του ἀντὶ ὡς οἱ ἄλλοι νὰ περιφρονῆσθαι τὸ οἰκημά της καὶ αὐτὸς ;

Ὅ,τι εἶχε καταπέσει τὸν Βονέ ν' ἀποφασίσῃ περὶ τῆς ἐκλογῆς του ἦτο ἡ ἐποψίς τοῦ σταδίου τοῦ μετατραπέντος ἤδη εἰς περὶπατον καὶ περαιτέρω ὁ γηραιὸς πύργος τῆς Βενάβρας ὁ δεικνύων τὴν θέσιν τῆς τὸ πάλαι ἐκεῖ ρωμαϊκῆς πόλεως, ὃν ἡ θεὰ διηνοίγετο πρὸ ἐνὸς τῶν παραθύρων. Ἦθελε πάντοτε τοιοῦτό τι μέρος ἐν τῷ δωματίῳ του ἵνα ἐκεῖ ἀφίηται εἰς τὰ ὄνειροπολήματά του Φίλους ἐν Φεγιαδῇ δὲν εἶχεν, ὁ δὲ Δραπιε καὶ ὁ Σολέ τῷ ἦσαν ἀπλοῖ συναδελφοί. Πρὸς τίνα νὰ ὠμίλει περιορισμένως μεταξὺ τεσσαρῶν τοίχων ; Διὰ τοὺς ζῶντας

ἐν μονώσει τοιαύτη τοποθεσία ἐμπροσθεν παραθύρου εἶνέ τι πολύτιμον, καὶ ὁ Βονέ καὶ ἐν ταῖς ἡμέραις τῆς ἐσχάτης του πενίας πάντοτε ἐφρόντιζε νὰ μὴ στερῆται τούτου.

Τώρα ἠδύνατο ἀνέτως ν' ἀναπνέῃ, χωρὶς αἰ ἀνησυχία ἀμέσου πραγματικότητος, νὰ ἐπέρχωνται, ὅπως κατὰ τὰ ἔτη τῆς ἐφηβικῆς του ἡλικίας, καὶ τῷ ἀποκόπτωσι τὰς πτέρυγας τῶν σκέψεων του· τὰ χρέη του, ἡ μεγίστη τῶν μεριμνῶν του καὶ ἡ σπουδαϊστέρα, ἀφοῦ ἐν τέλει θὰ τὸν ἠνάγκαζε νὰ παρητεῖτο, εἶχον διαγραφῆ, καὶ μὲ τὸν ἐκ διακοσίων τεσσαρῶν φράγκων μισθὸν του ἠδύνατο, ἂν μὴ ἄλλο τι ἦδη, ν' ἀπηλλάσσοτο τῶν ἐφαρμμένων ἐνδουμάτων καὶ ἐπιδηροθωμένων ὑποδημάτων.

Διατί νὰ μὴ ἀνέκτα τὸν ἀπολεσθέντα καιρὸν του ; Ἐν ἡλικίᾳ τριάκοντα ἐτῶν εἶνέ τις νέος ἔτι. Ἠγάπα τὸ ἐπάγγελμά του, τὸ ἐγνωρίζεν, ἡ ἀπογοήτευσίς δὲν εἶχε ποσῶς ἐν αὐτῷ καταπνίξει τὴν φιλοδοξίαν καὶ τὸ ὑπερήφανον τῆς καρδίας· αἱ ἐλπίδες τῆς νεότητός του ἠδύνατο νὰ ἐπραγματοποιούντο, κατὰ τὰ φαινόμενα, ὡς ἐπίσης ἠδύνατο νὰ ἐπανέλθωσι καὶ αἱ ἐν τῇ σχολῇ ἐπιτυχίαι.

Καὶ δὲν ἠπατάτο τοιαῦτα σκεπτόμενος. Τὰ πράγματα οὕτω τρώντι εἶχον· ὁ συνταγματάρχης ἦτο τοιοῦτος, ὅποιον τὸν εἶχε κρίνει, καὶ ἡ Φεγιαδῆ ἦτο ἡ πόλις περὶ ἧς οἱ σύντροφοὶ τοῦ τῷ εἶχον εἶπει ὅτε ἐπέιγων νὰ ἐγκαταλίπη τὴν Ἀλγερίαν, ἵνα ἐπανέλθῃ εἰς Γαλλίαν, τοὺς εἶχε συμβουλευθῆ : « Ἐξήντα φράγκα φθάνου πρὸς συντήρησιν ἐκεῖ· ἡ πόλις ἀξιαγάπητος »· καὶ ἀμφοτέρω εὕρισκεν ὅτι ἠλήθευον.

Ἐὰν ἕως τότε εἶξεν ἐν μονώσει, δὲν ἦτο ἐν τούτοις ποσῶς ἀκοινωνήτος. Ἐπόθει, πολλάκις ὅσον οὐδεὶς διασκεδάσεις καὶ τέρψεις, ὃν ὅσον οὐδεὶς ἄλλος, εἶχε στερηθῆ, καὶ τὸ μόνον κωλύον αὐτὸν τοῦ νὰ μετέχη τούτων, ἦτο τὸ βαλάντιόν του.

Κατὰ τὸ διάστημα αὐτὸ τῆς ἀναγκαστικῆς του μονώσεως, οἱ σύντροφοὶ του πολλάκις τῷ εἶχον ἐπαναλάβει, ὡς ἄλλοτε ἐν τῇ Σχολῇ : « Φαντάσθητι, ἀγαπητέ μου... » καὶ ἀπέληξεν εἰς τὸ νὰ « Φαντάζηται » καὶ αὐτὸς· αἰθουσαν χροῦ μὲ ἔνθη καὶ φῶτα, τὸν θάλαμον γυναικῶς ἐνούουσης τοὺς ἀξιωματικούς, τὰ φαντάζεται τις χωρὶς καὶ πολλὴν δαπάνην φαντασίας· ἀλλὰ τοὺς ὄμους τῆς κυρίας Σ..., ἢ τοὺς ὀφθαλμούς της δεσποινίδος Ζ..., πρέπει τις νὰ τὰ βλέπῃ ἰδίως ὄμμασι, καὶ ἡ φαντασία μόνη οἱ αὐτὰ εἶνε λως ἀνεπαρκής.

Καὶ ἀκριβῶς αὐτῶν μέχρι σήμερον εἶχε στερηθῆ· ποῦ νὰ τὰ εὕρισκεν ἀπομεμονωμένος ὡς εἶξεν ; πλέον ἢ ἀπαξ εἶχε τρώντι ρεμβάσει μυθιστορικούς ἔρωτας, ἐν οἷς γυνὴ μὲ τὴν καρδίαν παραχῶδη, ὠθευμένη ὡσεὶ ὑπὸ μοιραίας δυναμειῶς προσέρχεται καὶ ἀνευρίσκει ἐν αὐτῷ τὸν ἄγνωστον ἐραστὴν, ὅστις μυστηριωδῶς τὴν ἐλκύει. Ἀλλ' ἡ πραγματικότης δὲν ἔδωκεν ὑπόστασιν εἰς τὰ ὄνειρα ταῦτα.

Ἀλλ' ἐν Φεγιαδῇ οἱ ὄροι δὲν ἦσαν πλέον οἱ αὐτοὶ καὶ ἡ ἀναγκαστικὴ μόνωσις, ἐν ἣ διῆγε, δὲν ἐμελλε πλέον νὰ ἐξακολουθήσῃ. Εἶχε μάλιστα κάμει ἐπιτυχῶς τὰς ἀπαρχὰς του καὶ ἡ ἐσπερίς, ἣν εἶχε διέλθει εἰς τῆς

κυρίας Βοσμωρῶ, τῷ ἀφῆκεν ἀναμνήσεις διανοιγούσας αὐτῷ εὐαρέστους ἀπόψεις, μὴδὲν ὅμως ἐχούσας τὸ κοινὸν πρὸς ὅ,τι τῷ ἔλεγεν ὁ Δραπιε κάμων αὐτῷ ὑπαινιγμὸν περὶ τῆς Ἰουλιανῆς· διότι, ὡς καὶ εἰς τὸν Δραπιε τὸ εἶχεν εἶπει, οὐδέποτε ἐσκέφθη περὶ γάμου, καὶ ἰθεώρει τοὺς ἐγγάμους ἀξιωματικούς ὡς κακοὺς στρατιώτας.

Ἦτο ὄντως εὐειδῆς ἡ Ἀννέττα Βοσμωρῶ, θελκτικὴ ἡ Ἰουλιανὴ Δορά, ἀξιαγάπητος, λίαν ἀξιαγάπητος ἐκείνη ἡ οἰκία.

Ἐνῶ οὕτως ἄφινε τὴν σκέψιν του νὰ πλανᾶται, ὡς πρὸς τὴν Ἀννέτταν καὶ τὴν Ἰουλιανὴν, ἡ θύρα ἐκρούσθη καὶ ἄνευ προσδοκίας ἀπαντήσεως γυνὴ τις εἰσῆλθεν.

Ὡς ἐκ τῆς στροφῆς της ἵνα κλείσῃ τὴν θύραν, δὲν διέκρινεν εὐθὺς τὸ πρόσωπόν της μικρόσωμος καὶ εὐκίνητος, ἔφερε περιβολὴν προδίδουσαν ἐν αὐτῇ φιλαρέσκειαν, πλὴν ἀκομψον. Ἀλλ' εἰς τὸ ἀκομψον τοῦτο δὲν ἐπρόσεξε ποσῶς εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς, τόσον ἡ ἀπότομος αὐτῇ ἐμφάνισις τὸν ἐπτόησε. — Γυνὴ εἰς τὸ δωμάτιόν του. Ἐν τοιαύτῃ ὥρᾳ! Ἐστράφη ἐκείνη, καὶ τότε μόνον τὴν ἀνεγνώρισεν : ἦτο ἡ κυρία Σουβιροῦ, ἡ σύζυγος τοῦ ἐπιπλοπώλου τοῦ ἐνοικιάζοντος ἐπιπλα πρὸς καλλωπισμὸν τῶν θαλάμων.

Δὲν συνειθίζεται, τῇ ἀληθείᾳ ἐν Φεγιαδῇ, ἡ ἐνοικίασις δωματίων μετ' ἐπιπλων· ὁ οἰκοδεσπότης παραδίδει τὸν θάλαμον κενόν, καὶ ὁ ἐνοικιαστὴς τὸν ἐφοδιάζει δι' ἐπιπλων τῆς ἀρσεναίας του ἅτινα τῷ ἐνοικιάζουσιν οἱ ἔμποροι ἀντὶ ἐνὸς σολδίου καθ' ἑκάστην δι' ἕκαστον ἀντικείμενον ἐν σολδίῳ διὰ τὴν κλίνην, ἐν σολδίῳ, διὰ τὸ στρώμα, καὶ δὲν εἶνε ὁμολογουμένως ἀκριβὰ· ἀλλὰ, καὶ τῶν ἄλλων ἐπιπλων μέχρις αὐτοῦ τοῦ εὐτελοῦς κηροπηγίου, ἀντὶ σολδίου ὁμοίως ἐνοικιαζομένων ἐνὸς ἐκάστου ἀποκαθίσταται οὕτω ἐν διαστήματι ἔτους ποσὸν ὑπερβαίνον κατὰ πολὺ τὴν ἀξίαν ὅλων ἐκείνων τῶν ἀντικειμένων.

— Ἐρχομαι νὰ ἰδῶ τί τοῦ λείπει τοῦ κυρίου ὑπολοχαγοῦ Βονέ, εἶπε μετὰ μειδιάματος λίαν ὑποχρεωτικοῦ, γιὰ νὰ κάμῃ τὴν κάμαρά του καθὼς πρέπει.

— Ἀλλὰ τίποτε δὲν μοῦ λείπει, ἀπήντησεν ὁ Βονέ περιφέρων τὸ βλέμμα περὶ ἑαυτὸν.

— Ὡ !

Καὶ ἡ μικροκαμωμένη κυρία Σουβιροῦ ὕψωσε πρὸς τὸν οὐρανὸν τὰς χεῖρας τρεμούσας ἐξ οἴκτου.

— Ἀλλὰ κυττάζετε λοιπόν, ὑπολοχαγέ μου, κυττάζετε.

Πραγματικῶς πᾶν ἄλλο ἦτο ἡ πολυτελής ἡ ἐπιπλωσις τοῦ θαλάμου : μία σιδηρᾶ κλίνη μὲ ἀπλὴν ἐπίστρωσιν, νιπτήρ εὐτελής, στρογγύλη τράπεζα ἐν μέσῳ τοῦ θαλάμου, τέσσαρα ψαθίνα καθίσματα, ἐν ἀνάκλιτρον ρυθμοῦ πεπαλαιωμένου· ἐπὶ τῆς ἐστίας, κηροπήγιον· εἰς τὸν τοίχον, κρεμαστήριον ὀπίσθεν ἀνήρτητο στολαί.

Τὸ βλέμμα τῆς ἐπιπλοπώλου πολλὰ ἐσήμαινε ἐν τούτοις ἐξηκολούθησεν.

— Ὁ κύριος ὑπολοχαγός θὰ ὑποδέχεται φίλας του· εἰδὼ εἰς τὴν Φεγιαδῇ οἱ κύριοι ἀξιωματικοὶ εὐκόλῃ εὕρισκουν φίλας. Ἐφ' ἡρεμάσει ἕνας ὄρκιος τάπης διὰ νὰ στρωθῇ ἐμπρὸς τὴν κλίνη : ἔχομε λαμπρούς· τοῦ

χρειάζεται ακόμη ένα καθρέπτης του χεριού· και ωρολόγι, θέλετε ωρολόγι του τοίχου, γιατί...

Ἐσκόπει νὰ ἐξηκολούθει τὴν ἀπαριθμησίν της, ἀλλ' ὁ Βονὲ τὴν διέκοψε γελῶν :
— Τίποτε δὲν χρειάζεται.

— Πῶς τίποτε δὲν χρειάζεται ! ἀνέκραξε βαίνουσα ζωηρῶς πρὸς τὸ παράθυρον, ἐνοεῖτε νὰ τὴν παράσετε μ' αὐτοὺς ἐδῶ τοὺς μπερντέδες; Σὰς χρειάζονται μεγάλοι μπερντέδες ἀπὸ ρέψ.

— Σὰς λέγω ὅτι τίποτε δὲν μοῦ χρειάζεται, ἀπολύτως τίποτε.

Ἐκείνη ἐπέμενε, ὑπομιμνήσκουσα αὐτῷ ὅτι «αἱ φίλαι» δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ἡχαραστούντο μὲ τοιαύτην λιτότητα.

Ἀντὶ ἐκεῖνος νὰ δυσαρεστηθῆ, ἐγέλασεν ἐγκαρδιώτερον, ἕως οὗ τέλος ἐδῆξε νὰ παύσῃ ἐκείνη ἐπιβάλλουσα αὐτῷ τὸν τάπητά της καὶ τὸ ωρολόγιον τοῦ τοίχου.

Ἀλλὰ δὲν ἀνεχώρησεν ἀκόμη διότι, κατ' αὐτὴν, ἂν ὁ ἀξιωματικὸς δὲν ἤθελε νὰ δέχθῃ ὅ,τι τῷ ἐπρότεινε, τοῦτο ἀπλῶς διότι δὲν εἶχε χρήματα. Τότε, ἔπρεπε νὰ φροντίσῃ νὰ προμηθευθῆ τοιαῦτα, ἐκποιῶν παλαιάς του στολάς, γαλόνια, καμμίαν σπάθην, ὅ,τι δῆποτε.

Ἐν τούτοις, μεθ' ὅλην της τὴν εὐφραδειαν καὶ τὴν ἐπιμονὴν οὐδόπως, ἐπέτυχεν νὰ τὸν πείσῃ.

Τὶ γελοῖος ἀξιωματικὸς ! Οὐδέποτε τῇ εἶχε τύχει νὰ ἴδῃ παρόμοιον· ἐν τῷ βίῳ, ὅταν δὲν ἀγοράζουσαν, πωλοῦσαν.

— Λοιπὸν, βλέπω πῶς σήμερα θὰ φύγω ἀπρακτῆ ἀπὸ τὸν ὑπολοχαγόν μου, ἀλλὰ σὲ λιγάκι, θὰ τοῦ χρειασθῆ κανένα δακτυλίδι, ψήκτρα, βραχιόλι, σκουλαρίκια, ἄς μ' ἔχῃ τότε ὑπ' ὄψιν του, ἔχομε πάντοτε κοσμήματα ἀμεταχειρίστα ἢ ὀκαζιῶν, πολὺ φθηνὰ καὶ μὲ πίστῳσι.

Θ'

Σκεπτόμενος τὰς δύο ἀδελφάς, ὁ Βονὲ ἀνεμνήσθη λέξεων τινων τοῦ Δραπιέ εἰς ἃς δὲν εἶχε κατ' ἀρχὰς δώσει προσοχὴν, ἀλλ' αἱ ὅποιαι κατόπιν σκέψεως τῷ ἐφάνησαν ἀλλόκοτοι :

« Ἡ μήτηρ διὰ τινὰς λόγους δὲν λαμβάνεται καὶ τὸσον ὑπ' ὄψιν. »

Τὶ ἐσήμαινε τοῦτο ;

Διατί ἡ κυρία Βοσμωρῶ δὲν ἐλαμβάνετο ὑπ' ὄψιν ; Τινες ἦσαν οἱ λόγοι ;

Τῇ ἀληθείᾳ, οἱ λόγοι αὐτοὶ δὲν τὸν ἐνδιέφερον· τὰς κόρας μόνως ἐσκέπτετο, ὄχι τὴν μητέρα. Ἀναμφιβόλως ἡ ἀνοσιία τοῦ νὰ συνάψῃ τὸν δευτερόν της γάμον τὴν ἀπεστέρησε παντὸς κύρους ἐν κοινωνίᾳ πεζῇ καὶ μικρολόγῳ ὅπου τὸ πᾶν εἶνε ἡ παρουσία καὶ ὅπου ὁ ἔρωσ εἰς οὐδὲν λογίζεται· δὲν ἦτο καθαρὰ τρέλα τὸ νὰ ἐνθουσιασθῆ δι' ἓνα ὄρατον ἄνδρα καὶ τῷ ἀφιέρωσῃ εἰσόδημα ἐξ εἰκοσι χιλιάδων φράγκων : καὶ παρὰ τῷ κοινῷ τῆς Φεγιαδῆς ἡ κυρία Βοσμωρῶ δὲν ἐθεωρεῖτο ὡς γυνὴ ἐξέφρων.

Ἐν τούτοις δὲν τὸν ἰκανοποιεῖ ἡ ἐξηγήσις αὐτῇ, ἦν μόνος του εἶδεν εἰς τὸ πρᾶγμα, καὶ κινούμενος ὑπὸ περιεργείας, ἦτις ἐν τούτοις δὲν τῷ ἦτο ἔμφυτος, ἠθέλησε νὰ μάθῃ.

Καὶ ἐπὶ τέλους, οὐδὲν τὸ εὐκολώτερον, ἤρκει νὰ ἠρώτα τὸν Δραπιέ ἢ τὴν σύζυγόν του.

Ἐκείνη ἀκριβῶς τῷ εἶχεν ὑποσχεθῆ, ὅτε ἐχωρίζοντο, νὰ μὴ λησμονήσῃ τὴν ἡμέραν της, ἦτις ἦτο ἡ τετάρτη.

Θὰ τὴν ἐπεσκέπτετο, καὶ θὰ εὕρισκεν οὕτω περιστάσιν καταλλήλων ἵνα ὠμίλει περὶ τῆς κυρίας δὲ Βοσμωρῶ, ὅπερ θὰ ἦτο προτιμότερον τοῦ νὰ ἠρώτα ἐλευθέρως τὸν Δραπιέ, οὕτως εἶχεν ἔτι πρὸ ὀφθαλμῶν τὸ σκωπτικὸν ὕφος καὶ τὴν ἐπιφώνησιν. « Ἄ ! ἄ ! ἡ ὠραία Ἀννέτα ἔκαμε τὴν ἐντύπωσιν της. » Διότι ὑπέμενε μὲν εὐχαρίστως τοὺς ἀστεϊσμούς, ἀλλ' ὄχι ὅτε οὗτοι ἐγίνοντο εἰς βάρος γυναικῶν, καὶ μάλιστα θὰ ἐστενεχωρεῖτο πολὺ ἂν ὑπέθετον ὅτι ἡ Ἰουλιανὴ ἢ ἡ Ἀννέτα τῷ παρήγαγον ἐντύπωσιν, διότι ἐν τῇ θέσει του θὰ ἦτο ὅ,τι γελῶσαν τὸ νὰ τὸν ὑπέθετον ὡς ἐποφθαλμιῶντα διὰ σύζυγον τὴν μὲν ἢ τὴν δὲ ἐξ ἐκείνων αἵτινες ἀμφοτέραι εἶχον προῖκα ὄχι εὐκαταφρόνητον. Δὲν ἐγίνεν ἀξιωματικὸς ἀποβλέπων εἰς τὸν γάμον. Βαθέως θὰ ἐταπεινοῦτο ἂν ἐθεωρεῖτο ὡς ἀποβλέπων εἰς τὰ τοιαῦτα, καὶ ἔτι μᾶλλον, ἂν τὸν ἐθεώρουσαν δι' αὐτὰ ἰκανόν.

Εἶχεν ὀλίγον ἐκπλαγῆ ἐπὶ τῷ ὅτι ἡ σύζυγος ἐνὸς ὑπολοχαγοῦ εἶχε τὴν ἡμέραν τῆς ὑποδοχῆς της, ὡς ἄλλη σύζυγος στρατηγοῦ ἢ συνταγματάρχου, ἀλλ' ἀγνοῶν τὴν καταγωγὴν τῆς κυρίας Δραπιέ καὶ μὴδὲν γνωρίζων περὶ τῆς πενιχρότητος τοῦ ἐσωτερικοῦ τῆς οἰκίας της, ἐσκέφθη ὅτι τοῦτο ἦτο ἀναμφιβόλως συνέπεια ἦν ἀπῆται ἡ παρουσία της· ἡ σύζυγος ὑπολοχαγοῦ οὐδὲν σημαίνει πλουσία, εἶνε ὅ,τι αὐτὴ θέλει.

Μὴ λαβῶν καιρὸν νὰ ἐπισκεφθῆ ἐκ νέου τὴν κυρίαν Δραπιέ, ἦτις ἔλειπεν ἐκ τῆς Φεγιαδῆς ὅτε τὸ πρῶτον μετέβη πρὸς ἐπισκεψίν της, ἐξεπλάγη ἀκούων νὰ τὸν διευθύνωσιν εἰς τὸν τρίτον ὄροφον. Τρίτος ὄροφος ἐν οἰκίᾳ μὴ ἐχούσῃ τέταρτον, ἦτο ὄντως λίαν μετριόφρον διαιτήμα διὰ κυρίαν ἦτις ἐδέχετο.

Ἀνέβη κλίμακα χρωματιστὴν μὲ κιγκλιζωτόν· πρὸ τῆς θύρας ἐκάστου πατώματος, καὶ ἀνὰ μία ψίαθος. Τοῦτο δὲν ἀπέπνευε βεβελωῖως πολυτέλειαν.

Ὅτε ἐκρυσσε τὸν κωδωνίσκον, ἐπεφάνη στρατιώτης, ὁ θεράπων τοῦ Δραπιέ, ὅστις τῷ ἤνοιξε τὴν θύραν.

Ὁ ἀντιθαλαμὸς ἡμιλλᾶτο πρὸς τὴν κλίμακα. Τὸ δαπεδόν του ἦτο ὁμοίως χρωματιστόν, τὰ τεῖχη του ἐπίσης πράσινα, μὲ μόναν ἐν αὐτῷ ἐπιπλα ἐν κάρινον κιβώτιον, καὶ διάχρυσον τραπέζιον πεπαλαιωμένον, ἀλλ' ἐπ' αὐτοῦ ἀνέβαλλεν, ἐντὸς δεχέου, ὑπερμεγέθης ἀνθοδέσμη, τῆς ἢ θεῆς ἐπαιδύρουε τὴν ὄψιν τοῦ θαλαμοῦ καὶ τῇ προσεδιέετο τὸ ἰδιάζον.

— Ὁ ὑπολοχαγὸς κύριος Βονέ, ἀνήγγειλεν ὁ θεράπων ἀνοίγων τὴν θύραν.

Ὁ Βονέ μὴ ὦν ἐξοικειωμένος πρὸς τὰς ταυτάς ἐθιμοτυπίας ἐνόμισεν ὅτι θὰ εἰσῆρχετο ἐν αἰθρῳσῃ πλήρει ἐπισκεπτῶν· διὸ ἐξεπλάγη εὐρῶν ἐκεῖ μόνην τὴν κυρίαν Δραπιέ, παρὰ τὴν ἐστίαν καθημένην, ἐν τῇ στάσει γυναικὸς προσδοκῶσης ἐπισκέψεως. Ἦτο ἐν ἐπιμελημένῃ περιβολῇ, μὲ μικρὰν ἐκ ρόδων ἀνθοδέσμη ἐν τῷ στηθοδέσμῳ της. Πανταχοῦ ἐν τῇ αἰθρῳσῃ ἐβλεπέ τις ἀνθη ἀγροτικά, ἐπὶ

τῆς ἐστίας, ἐπὶ τῆς τραπέζης, εἰς τὰς γωνίας.

Τὸ κλειδοκύμβαλον ἦτο ἀνοικτόν μὲ τεμάχιον μουσικῆς ἐπὶ τοῦ ἀναλογίου του, λευκώματα ἔκειντο ἐν ἐξεζητημένῃ ἀταξίᾳ ἐπὶ τῆς τραπέζης· τὰ παραπετάσματα τῶν παρθύρων τὸσον ἦσαν πυκνά, ὥστε μόλις ἀφιναν νὰ εἰσδῶν ἐν τῷ θαλάμῳ ἡμίφως. . . ἀριστοκρατικόν.

Δὲν ἠγέρθη ποσῶς πρὸς δεξιῶσιν τοῦ Βονέ, ἀλλὰ μειδιᾶμα ὑπερηφάνου εὐχαριστήσεως ἀνέβαλλεν ἐπὶ τῆς μορφῆς της τὸσον ζωηρόν, ὥστε θὰ ἔλεγέ τις ὅτι σύγχυσις τῇ ἐπέπληθεν ἐκ τῆς χαρᾶς της.

— Πόσον εἴσθε καλὸς ἐνθυμηθεῖς ὅτι ἦτο ἡ ἡμέρα καθ' ἣν δέχομαι, εἶπε τεινούσα αὐτῷ τὴν χειροκτιφοφόρον της χεῖρα.

Καὶ ἡ φωνὴ της ὑπέτρεμεν ὅπως ἡ χεῖρ της.

Ἐκεῖνος τὴν ἠτένισεν ἐκπληκτος ἀπορῶν πῶς ἡ ἐπίσκεψίς του, ἐν ἡ ἡμέρᾳ ἡ κυρία Δραπιέ ἐδέξετο τὸσον νὰ παραγάγῃ εὐχαρίστησιν.

Τοῦτο, διότι ἠγνόει ὅτι, διὰ τὴν κυρίαν Δραπιέ, ἡ αἰθρῳσά της καὶ ἡ ἡμέρα τῆς ὑποδοχῆς της ἀπετέλουσαν ὅλην της τὴν ζωὴν.

[Ἐπειτα συνέχεια].

Β.

ΓΡΑΜΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΟΝ

κ. Ν. Χρ. Κόμην. Συνδρομὴ σας ἐλήφθη. Ἐνεγράφητε. Φύλλα ἀπεστάλησαν. — κκ. Ἀλέξ. Κ. Δ. Ἀτἀλάντην, Ἀλέξ. Μ. Ζάκουνθον, Στ. Χ. Πάτρας καὶ Διον. Ν. Μ. Ζάκουνθον. Συνδρομαὶ ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν. — Δεσποινίδα Σαρ. Ζ. Συνδρομὴ δεσποινίδος Βασ. Α. Ἰω. ἐλήφθη. Βιβλία καὶ φύλλα ἀπεστάλησαν. Εὐχαριστοῦμεν θερμῶς. — κ. Ἰω. Ν. φοιτ. Κεφαλόβρυσον. Ἐνεγράφητε. — κ. Ἀδ. Ἰω. Λεωκωσίαν. Συνδρομὴ νέου συνδρομητοῦ ἐλήφθη. Φύλλα καὶ βιβλία ἀπεστάλησαν. Δέχθητε τὰς θερμὰς εὐχαριστίας μας. — κ. Ἐλέν. Σ. Κατ. Κέρκυραν. Συνδρομὴ σας ἐλήφθη. Ἀποδείξετε καὶ ἀγγελία ἀπεστάλη. — κ. Α. Ἀντ. Βόλον. Συνδρομὴ σας ἐλήφθη. — κ. Φρ. Μ. Τήνον. Ἐλήφθη συνδρομὴ σας. Βιβλία παρεδόθησαν. — κ. Ἰω. Κρ. Ἀνδρόν. Συνδρομὴ σας ἐλήφθη. Βιβλίον ἀπεστάλη. — κ. Ἐμ. Β. Σύρον. Ἐγκαθήμεναι καὶ ὑπόλοιπον ἐλήφθη. Ἐγράψαμεν. — κ. Περ. Ρ. Πειραιᾶ. Συνδρομὴ σας ἐλήφθη. Φύλλον ἀπεστάλη. — κ. Α. Δ. Σερ. Βάρναν. Ἐγράψαμεν. — κ. Α. Βασ. Βραίλαν. Ἐνεγράφησαν καὶ οἱ 4, πρὸς οὓς ἀπεστάλησαν τὰ φύλλα. — κ. Σ. Α. Κ. Λεωκάδα. Ἐνεγράφητε. Ἐγράψαμεν.

Κ. ΒΙΔΑΛΗΣ

Βραβευθεὶς ἐκ τῆς Παγκοσμίῃ Ἐκθέσεως τῶν Παρισίων

ὁδὸς Σταυροῦ ἀριθ. 57.

Κατασκευάζονται παντὸς εἶδους ὑποδήματα ἀνδρῶν, γυναικῶν καὶ παιδῶν. — Γυνήσια ρωσικὰ δερμάτια. — Ἐκλεκτὸς εἰδικότης διὰ ΜΠΟΤΑΙΣ τῶν κκ. ἀξιωματικῶν. Τιμὰ μέτρια.

Εἰς τὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Σταδίου, ἐναντι τοῦ ὑπουργείου τῶν Οἰκονομικῶν, καὶ κάτωθεν τοῦ Μεγάλου Ξενοδοχείου τῶν Ἀθηνῶν λαμπρὸν κορεῖον τοῦ κυρίου ἸΩΑΝΝΟΥ Π. ΦΙΛΙΠΠΙΟΥ εὐρίσκονται ἅπαντα τὰ ἐκλεκτότερα εὐρωπαϊκὰ ἀρώματα, καθὼς καὶ ἡ ἀρίστη κολώνια παρὰ τοῦ ἰδίου κατασκευασμένη καὶ πωλουμένη κατ' ὅκω εἰς συγκαταβατικὴν τιμὴν. Διὰ τοὺς κορεῖς γίνεται ἰδιαίτερα συμφωνία.

ΜΕΓΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ
ΤΟ
ΛΟΥΒΡ

125 Ὁδὸς Αἰόλου 125.

Ἐχομίσθησαν

Λάμπαι, Πολυέλαιοι, μεγάλη συλλογὴ κρυστάλλινων σκευῶν, μεγάλη συλλογὴ σκευῶν ἐκ Πορσελάνης καὶ φαλάνης πλουσία συλλογὴ κομφοτεχνημάτων. — Μαχαίροπύρουνα, σύνολα τείνου, σύνολα τραπέζης — Τιμαὶ ὠρισμέναι.

GRAND MAGASIN
LE LOUVRE

125 Rue d'Éole 125.

Ce sont arrivés

Lustres, grand choix de vase de cristal, grand assortiment d'article en Porcelaine et en Faïence, riche collection d'articles de luxe. — Service de table. — Services a thé. — Prix Fixe.

Bazard de la Havane

ΧΡ. ΑΓΓΕΛΙΔΟΥ

Πλατεία Ὀμονοίας. Οἰκία Πάγκα, καὶ Ὁδὸς Σταδίου, οἰκία Καλλιγᾶ.

ΚΑΠΝΑ
ΣΙΓΑΡΕΤΑ

Ἄγρινιου, Λαμίας, Θεσσαλίας, Τουρκίας—Γενιζέ (Αἰγύπτου) ἐκάστη χιλιάς φράγκα 40. Μὲ δοκιμήν.

ΠΟΥΡΑ Ὀλλανδίας, Γερμανίας, Ἀθῆνας εἰς κουτία καὶ λιανικῶς Παρισίων καὶ Βιέννης ἐκ Κροίμπαριου, καὶ διάφοροι ἄλλαι

ΣΙΓΑΡΑ
ΠΙΠΑΙ

Τιμαὶ συγκαταβατικαί.

Τὸ **Bazard de la Havane** ἀναλαμβάνει τὴν πώλησιν ΤΣΙΓΑΡΕΤΩΝ λιανικῶς διὰ τὸ Ἑσωτερικόν εἰς δὲ τὸ Ἐξωτερικόν, οἰαδήποτε χώρας Ἑυρώπης καὶ Τουρκίας, τὴν ἀποστολὴν δεμάτων **χονδρικῶς**. Ἡ τριακονταετής ἐργασία καὶ πείρα τοῦ καταστηματοῦ καὶ κατασκευαστοῦ κ. Ἀγγελίδου εἶνε ἡ μόνη ἀπόδειξις καὶ ἐγγύησις ὅτι μόνον εἰς τὸ **Bazard de la Havane** δύναται τις νὰ εὑρῇ τὰ περιφημότερα Ἑλληνικὰ καὶ Τουρκικὰ καπνὰ, διότι ὅλα τὰ εἶδη τῶν καπνῶν Ἑλλάδος καὶ Τουρκίας ἐκλέγονται καὶ συμμιγνύονται μετὰ μεγάλης ἐπιτυχίας καὶ τέχνης ὑπὸ τοῦ ἰδίου κ. Ἀγγελίδου, καὶ ἐπομένως εἶνε τὰ μόνον καπνὰ. — πρὸ πάντων τὰ **Ἑλληνικὰ** — τὰ ὁποῖα ἔχουν γευσὴν ἐξαισίαν καὶ γλυκυτάτην. Ὅ ἐπιθυμῶν λοιπὸν νὰ καπνίσῃ σιγάρον φυσικῶς εὐώδες — ἰδίως ἑλληνικόν — καὶ ἔχει τεχνικῶς, ὡς τὰ τῆς Τουρκίας (Ἀγασελουκ), ἄς ἀγοράζῃ σιγάρα μόνον ἀπὸ τὸ

Bazard de la Havane

ΦΥΛΛΑ ΠΑΛΑΙΑ «ΕΚΛΕΚΤΩΝ» πωλοῦνται ἐν τῷ γρχφείῳ ὁδὸς Προαστείου ἀριθ. 10
Η ΙΣΠΑΝΙΑ τοῦ Δὲ Ἀμίτσις εὐρίσκειται ἐν τῷ Βιβλιοπωλείῳ μας καὶ πωλεῖται ἀντὶ δρ. 5.

ΟΙΝΟΙ ΣΑΜΟΥ

ΓΝΗΣΙΟΙ εὐρίσκονται ἐν τῷ Καταστήματι Π. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ πωλούμενοι κατὰ φιάλας ἢ κατ' ὄκαν. Εἶνε οἶνοι γνήσιοι, ἀνώτεροι ὅλων τῶν ἐπιδορπέων Ἑυρωπαϊκῶν, καὶ συνιστῶνται παρὰ τῶν ἰατρῶν εἰς ἀσθενεῖς. Ἀπλὴ δοκιμὴ ἀρκεῖ πρὸς βεβαίωσιν τούτων.

Ὁδὸς Μουσῶν, 11.

Ο ΡΩΜΗΟΣ τοῦ ΣΟΥΡῆ ἀπ' ἀρχῆς τῆς ἐκδόσεώς του μέχρι τοῦ 1892 πωλεῖται ἐξαιρετικῶς διὰ τοὺς συνδρομητὰς τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» ἀντὶ φρ. 50. — Ἐπίσης καὶ τὰ Ἄπαντα τοῦ Σουρῆ (τόμοι 5) ἀντὶ φρ. 12. Ἐκαστος τόμος ἰδιαίτερος φρ. 2.50.

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΛΑΙΜΟΔΕΤΩΝ
Γ. ΚΟΥΛΟΥΜΠΗ

Ἀθῆναι, ὁδὸς Σταδίου ἀριθ. 39.

Μεγάλῃ συλλογῇ ὑποκαίσιων, φωκῶν, κομβίων, χειροκτίων, μπαστουνίων, ὀμβρελῶν, φανελλῶν κλπ. ἀνδρικῶν εἰδῶν.

Πώλησις λιανικῶς καὶ χονδρικῶς.
Λαιμοδετὰ κατὰ παραγγελίαν.

ΥΔΑΤΑ ΚΥΛΛΗΝΗΣ πρόσφατα εἰς φιάλας πωλοῦνται μόνον παρὰ τῆ Διευθύνσει τῶν Σιδηροδρόμων Πελοποννήσου (ὁδὸς Πινακῶν 14) πρὸς δρ. 6 τὴν δωδεκάδα. Δι' ἐκάστην ἐπιστρεφόμενην καινὴν φιάλην ἀποδίδονται λεπτὰ 15.

ΤΟ ΣΗΜΑ ΤΟΥ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΥ

ΑΙ ΓΝΗΣΙΑΙ

ΣΙΓΓΕΡ

ΡΑΠΤΟΜΗΧΑΝΑΙ

ΕΥΡΙΣΚΟΝΤΑΙ ΜΟΝΟΝ ΕΙΣ ΤΟ ΕΙΔΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

ΤΟΥ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΥ

47 Ὁδὸς Σταδίου 47

ΚΑΙ ΕΙΣ ΤΑ ΕΙΔΙΚΑ ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΚΑΙ ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΑ ΑΥΤΟΥ

ΤΙΜΑΙ ὨΡΙΣΜΕΝΑΙ

ΤΟΙΣ ΜΕΤΡΗΤΟΙΣ
ΚΑΙ ΜΕ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑΣ ΠΛΗΡΩΜΑΣ

Γ. ΝΑΪΔΛΙΓΓΕΡ
ΓΕΝΙΚΟΣ ΠΡΑΚΤΩΡ

Ἄνευ τοῦ ὁποῖου ἡ μηχανὴ δὲν εἶνε γνήσια.

ΧΑΡΤΕΜΠΟΡΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΠΛΑΤΩΝΟΣ ΚΟΜΜΑΤΑ

ΑΘΗΝΑΙ. ΟΔΟΣ ΑΡΙΣΤΕΙΔΟΥ ΑΡΙΘΜΟΣ 16.

Χάρτης τυπογραφικῶς διαφόρων ποιότητων, καὶ σχημάτων χρωμάτων, λείος καὶ μή.

Νέα ἀποθήκη ἀνεξάντλητος.